EDGAR WALLACE

MISTERUL CASEI SINGURATICE

Capitolul I.

Nu-mi fac nici un merit din ceea ce ziarele au numit misterul casei singuratice. Sunt polițist de prea mult timp ca să nu ştiu că tipul care îşi face singur reclamă n-o nimereşte bine. Deci, dacă vă spune cineva că superintendentul Minter de la Scotland Yard încearcă să-şi facă faimă, aruncați-le o privire urâtă din partea mea.

„Superintendent" îți umple gura şi oricum nu este familiar. Nu că eu i-aş încuraja pe tinerii polițişti să-mi spună „Sooper" în față. Nu zic asta niciodată. Doresc să mi se adreseze cu „sir", dar îmi place să-i aud vorbind despre bătrânul Sooper, cu condiția să nu folosească un anume adjectiv.

Domnul John C. Field mi-a spus Superintendent. Până când n-a pronunțat cuvântul n-am ştiut că are atâtea silabe.

Nimănui nu-i place să recunoască când a greşit, dar trebuie să spun că mi-am încălcat toate regulile când l-am plăcut la prima vedere. Este foarte bine să-ți pierzi mințile după o fată când o vezi prima dată, dar nu e bine să categoriseşti un bărbat după prima impresie. Pentru că un bărbat care te impresionează de prima oară când îl întâlneşti se va da peste cap să te facă să ai o părere bună despre el. Şi bărbații normali nu fac asta. O fac voiajorii comerciali şi actorii, dar ei nu sunt normali.

EDGAR WALLACE

MISTERUL CASEI SINGURATICE

Capitolul I.

Nu-mi fac nici un merit din ceea ce ziarele au numit misterul casei singuratice. Sunt poliţist de prea mult timp ca să nu ştiu că tipul care îşi face singur reclamă n-o nimereşte bine. Deci, dacă vă spune cineva că superintendentul Minter de la Scotland Yard încearcă să-şi facă faimă, aruncaţi-le o privire urâtă din partea mea.

„Superintendent” îţi umple gura şi oricum nu este familiar. Nu că eu i-aş încuraja pe tinerii poliţişti să-mi spună „Sooper” în faţă. Nu zic asta niciodată. Doresc să mi se adreseze cu „sir”, dar îmi place să-i aud vorbind despre bătrânul Sooper, cu condiţia să nu folosească un anume adjectiv.

Domnul John C. Field mi-a spus Superintendent. Până când n-a pronunţat cuvântul n-am ştiut că are atâtea silabe.

Nimănui nu-i place să recunoască când a greşit, dar trebuie să spun că mi-am încălcat toate regulile când l-am plăcut la prima vedere. Este foarte bine să-ţi pierzi minţile după o fată când o vezi prima dată, dar nu e bine să categoriseşti un bărbat după prima impresie. Pentru că un bărbat care te impresionează de prima oară când îl întâlneşti se va da peste cap să te facă să ai o părere bună despre el. Şi bărbaţii normali nu fac asta. O fac voiajorii comerciali şi actorii, dar ei nu sunt normali.

John C. Field era un tip pe care oricine îl putea admira. Era înalt, cu umeri laţi şi arăta bine în ciuda celor cincizeci şi ceva de ani şi a părului grizonat. Se comporta ca un gentleman, ştia să povestească frumos şi era o gazdă perfectă. Întotdeauna te servea cu ţigări de foi.

L-am întâlnit într-un mod ciudat. Locuia într-o casă mititică pe malurile râului Linder. Cred că nu cunoaşteţi râul Linder – este un pârâu cu pretenţii de râu până când se varsă în Tamisa între Reading şi Henley, unde este pus la locul care i se cuvine şi se numeşte „Bourne”. Pe malul celălalt al pârâului este o casă, al cărei proprietar era un domn Max Voss. El a construit-o şi i-a tras electricitate de la Reading. Eu m-am dus să fac nişte investigaţii legate de această linie electrică. Pe atunci eram într-un departament special al Scotland Yard-ului şi făceam o muncă despre care poliţia ţinutului nu ştia nimic. Nu este o ilegalitate să foloseşti energia electrică, dar cam pe atunci fraţii Flack şi Johnny McGharth şi încă vreo doi, trei din marile bande de falsificatori se ocupau intens cu tiparniţe personale, deci când am auzit despre o locuinţă care folosea multă electricitate am intrat la bănuieli.

Aşa că m-am dus la Hainthorpe şi m-am întâlnit cu dl. Voss. Era un bărbat zdravăn, roşcovan la faţă, cu o mustăcioară albă, care-şi pierduse picioarele datorită degerăturilor în Rusia. De aceea casa lui era plină de aparatură electrică. Avea scaune electrice care-l duceau dintr-o cameră în alta, ascensoare electrice şi chiar şi în baie un soi de macara electrică care-l putea ridica din scaun în baie şi invers.

— Şi acum, a zis cu o sclipire în ochi, poate veţi dori să vedeţi tiparniţa cu care fac bani falşi!

A chicotit de râs când şi-a dat seama că a pus punctul pe i.

M-am dus acolo pentru o oră şi am stat trei zile.

— Rămâneţi peste noapte, oricum, a zis. Valetul meu, Veddle, vă va da orice doriţi pentru la noapte.

Voss era un om interesant care fusese inginer în Rusia. Nu era total neajutorat, pentru că putea să şchiopăteze cumva

sprijinit în cârje, dar nu era o privelişte plăcută la vedere.

Era destul de târziu când am sosit aşa că n-a fost nevoie să mă convingă să rămân la cină, mai ales când am auzit că urma să vină şi tânărul Garry Thurston. Îl cunoşteam pe Garry Thurston – îl întâlnisem de vreo şase ori pe Marlborough Street şi Bow Street şi la alte tribunale de poliţie. Avea mai multe sancţionări pe carnetul său de conducere decât orice tânăr bogat pe care-l cunosc. Pasiunile lui erau să conducă prin barajele de poliţie şi să parcheze în locurile interzise. Un tânăr strălucit – un nou tip de infractor creat de regulile de circulaţie.

Avea o casă mare în vecinătate şi se împrietenise cu dl. Voss. Poate că n-am dreptate, dar mie îmi plac aceşti tineri aiuriţi pe care şcolile publice şi universităţile îi produc cu miile.

S-a oprit ca trăsnit văzându-mă în fumoar.

— Dumnezeule! zise el. Ce-am făcut?

Când i-am spus că sunt doar pe urmele unor falsificatori a părut foarte dezamăgit.

Era un băiat simpatic; dacă vreodată aş avea nenorocul să fiu însurat şi să am un băiat, el ar fi tipul care mi-ar face cele mai puţine probleme. Nu ştiu ce vor să spună romancierii când scriu „oameni curăţei”, dacă nu cumva se referă la cei care fac baie în mod regulat, dar am vaga idee că el era genul de bărbat pe care-l au în minte.

Eram cam pe la jumătatea cinei când am auzit pentru prima dată numele domnului Field. S-a ivit în legătură cu o problemă de braconaj. Voss a spus că ar dori ca poliţiştii lui Field să stea pe malul lor; a fost prima dată când am aflat că Field era sub protecţia poliţiei şi am întrebat de ce. Atunci a intervenit tânărul Thurston.

— O să aibă nevoie de un regiment de soldaţi să-l păzească dacă se întâmplă ceva din ceea ce cred eu că se întâmplă, a zis; avea în voce ceva care m-a făcut să mă uit la el. Dacă am văzut vreodată ură în ochii unui om, acela era Garry Thurston.

Am observat că dl. Voss a schimbat subiectul şi, după ce tânărul a plecat acasă, mi-a spus de ce.

— Thurston are ceva cu omul acesta, Field, a spus el, şi nu mai este nevoie să-ţi spun că este vorba despre o fată – secretara lui Field. Este o fată încântătoare şi după câte ştiu Field o tratează cu tot respectul pasibil. Dar Garry şi-a băgat în cap faptul că la Lone House se întâmplă ceva sinistru. Cred că este rezultatul psihologic al faptului că bietul Field locuieşte într-o casă numită Lone House.

Aşa mi-am explicat o mulţime de lucruri. Tinerii îndrăgostiţi sunt aproape firesc ca nişte tinere animale ucigaşe. Dacă este normal sau nu să vrei să-l ucizi pe cel care-o strânge de mână pe fata care-ţi place, n-aş putea să spun. Bănuiesc că este normal. Personal vorbind, eu nu mi-am pierdut minţile decât din cauze naturale.

Ceea ce mă intriga erau „poliţiştii lui Field”. Pentru un motiv sau altul Field se temea pentru viaţa lui şi plătea o sumă frumuşică pe an pentru atenţia poliţiei. Tot timpul erau doi oameni de pază lângă casă.

N-aş fi putut nimeri mai bine decât la dl. Voss ca să aud toate noutăţile din vecinătate. Cred că bătrânelul roşcovan era cel mai mare bârfitor pe care-l întâlnisem vreodată. Ştia poveştile tuturor pe o rază de 20 de mile, putea să-ţi spună toate afacerile lor particulare, de ce s-au rupt logodnele, cine a făcut-o pe doamna cutare să plece pe Riviera atât de grăbită în martie trecut şi de ce lordul cutare îşi vinde tablourile.

Mi-a spus o mulţime de lucruri despre Field. Locuia singur, doar cu câţiva servitori, nu primea musafiri, cu excepţia unui negru care venea cam o dată pe lună, un tânăr bine îmbrăcat şi o mulatră destul de drăguţă care venea rar.

— Foarte puţină lume ştie aceasta. Vine pe râu, uneori într-o şalupă, câteodată cu negrul, câteodată fără el. De obicei vin seara, stau o oră sau două şi dispar. Înainte de a veni ei, Field îşi trimite toţi servitorii de-acasă.

De data asta am chicotit eu.

— Sună a mister.

Vosis a zâmbit.

— Nu este nimic misterios în călătoria lady-ei Kingfether în Africa de Nord, a spus el, şi a început să-mi spună o poveste lungă.

A fost o poveste destul de interesantă. De fiecare dată când mă trezeam se întâmpla ceva.

M-am dus la culcare târziu şi obosit, m-am trezit la şase dimineaţa, m-am îmbrăcat şi m-am dus în grădină. Dl. Voss îmi spusese că valetul lui, Veddle, se va ocupa de mine, dar naiba să-l ia, nu dăduse nici un semn nici în seara anterioară, nici în dimineaţa aceea, dar mi-am dat seama de ce când l-am întâlnit deodată pe drumul dinspre căsuţa în care locuia. A încercat să mă evite dar am vederea foarte bună pentru un om de şaizeci de ani. Dacă l-ai văzut o dată pe Veddle nu-l mai poţi uita. Un bărbat greoi, cu o faţă rotundă şi ochi care nu te privesc niciodată drept – l-aş fi putut recunoaşte de la o milă. Când Voss spusese „Veddle” nici nu visam că era acelaşi Veddle care trecuse prin mâinile mele de trei ori. Bineînţeles, când un infractor îşi ia o slujbă respectabilă devine Smith.

Desigur, mă cunoştea.

— Vai, dl. Minter, zise el în felul lui lunecos, ce surpriză!

— Nu ştiai că sunt aici, nu? am spus.

A tuşit.

— Păi, ca să vă spun adevărul, ştiam, a spus el, dar m-am gândit că ar fi mai bine să nu vă ies în cale. Dl. Voss ştie, a adăugat el repede.

— Despre comdamnările tale anterioare?

A încuviinţat.

— Ştie că două dintre ele au fost pentru şantaj? am întrebat.

De data aceasta a zâmbit strâmb.

— Este un drum fără întoarcere, domnule Minter. M-am lăsat de treburi din acelea. Da, dl. Voss ştie! Ce domn extraordinar! Ce păcat că Dumnezeu l-a lovit în felul acesta!

Nu mi-am pierdut prea mult timp cu omul acela. Şantajul este una dintre infracţiunile care-mi fac greaţă şi aş prefera să am de-a face cu un cuib de şerpi decât cu tipul acesta de infractori. Bineînţeles, nu i-am spus nimic domnului Voss despre această conversaţie, pentru că poliţia nu-şi trădează niciodată clienţii. Voss este cel care a menţionat subiectul la prânz.

— Valetul acesta al meu, Veddle, este un fost puşcăriaş, a spus. Mă întreb dacă l-aţi recunoscut. Este un tip cumsecade şi cred că-l plătesc destul pentru a-l ţine pe calea cea dreaptă.

Nu i-am spus că nu puteai să plăteşti un infractor destul pentru a-l ţine pe calea cea dreaptă pentru că nu există atâţia bani pe lume, deoarece nu am vrut să-l descurajez.

În după-amiaza aceea l-am văzut pe Veddle în nişte împrejurări ciudate. Fusese întotdeauna puţin dandy şi avusese multe succese cu femei din toate clasele sociale. Nici un bărbat nu poate înţelege fascinaţia pe care o exercită un anume tip de bărbat asupra unui anume tip de femeie. Nu este o problemă de înfăţişare sau vârstă, este un fel de hipnotism.

Mă plimbam de unul singur de-a lungul râului. Râul separa proprietatea domnului Voss de domeniul Lone House. Lone House era o clădire pătrată şi albă, aşezată în vârful unei pajişti în pantă care începea să urce de la râul ce aproape forma un lac acolo, deoarece se lăţea în ceea ce localnicii numesc Flash.

Pe partea domnului Voss este o pădurice care ascunde vederea casei. Veneam dinspre Fay Copse, cum i se spune, când l-am văzut pe Veddle aşteptând la marginea pârâului. O fată vâslea pe Flash. Era cu spatele la valet, aşa că nu l-a văzut până când n-a ajuns la mal şi nu şi-a legat barca. Atunci s-a apropiat de ea. Desigur că m-a interesat şi am mers mai încet. Aşa cum fata nu-l vedea pe Veddle, nu mă vedea pe mine şi eram cam la şase metri de cei doi când el s-a apropiat de ea şi şi-a ridicat pălăria.

Nu cred că am mai văzut ceva atât de frumos ca această fată, Marjorie Venn, aşa că am înţeles de ce Garry Thurston se îndrăgostise de ea. Dacă nu mi se cere la poliţie, nu pot să descriu o femeie. Pot să scriu ce culoare de ochi sau de păr au, cum le este tenul sau ce înălţime au, dar n-am fost niciodată în stare să spun de ce sunt frumoase. Ştiu doar când sunt frumoase sau nu: ea era.

S-a întors repede şi s-a îndepărtat de el. A urmat-o, vorbind tot timpul şi deodată l-am văzut apucând-o de braţ şi întorcând-o spre cl. M-a văzut şi a spus ceva, iar Veddle s-a întors şi a lăsat să-i cadă mâna. Ea nu a încercat să se întâlnească cu mine, ci a plecat repede, lăsându-l acolo ca pe un prost. Dar este foarte greu să faci să se simtă prost un tip care a făcut trei pedepse pentru înşelăciune. M-a întâmpinat cu zâmbetul lui viclean.

— O bucăţică bună de tot, a spus el. O prietenă de-a mea.

— Aşa se pare, am spus eu. N-am văzut niciodată pe nimeni care să pară mai prietenos.

A zâmbit şmechereşte.

— Aşa sunt femeile dacă te plac, spuse el.

— Cine a fost ultima femeie pe care ai şantajat-o? l-am întrebat.

Dar, Doamne, nici nu putea să-l stânjenească. A zâmbit simplu şi şi-a continuat drumul.

M-am uitat după el, întrebându-mă dacă nu încerca s-o ajungă pe fată. Nici nu făcuse o duzină de paşi când, după un pâlc de copaci a apărut legănându-se un bărbat care cred că era Field însuşi. Uneori, poţi să-ţi dai seama după mersul unui om ce are în cap şi mă întrebam dacă Veddle are acest dar. Dacă l-ar fi avut ar fi rupt-o la fugă, dar el a continuat s-o ţină drept înainte.

L-am văzut pe Field stându-i drept în drum. A pus o întrebare şi în secunda următoare pumnul lui a lovit şi Veddle a căzut. Spre surprinderea mea, a vrut să se bată, s-a ridicat şi a mai luat una în falcă care l-ar fi năucit pe orice om normal.

Nu era treaba mea, dar sunt om al legii şi am considerat că era momentul să intervin. Când am ajuns lângă dl. Field, Veddle fugea de-i sfârâiau călcâiele. Am fost puţin luat prin surprindere când Field mi-a întins mâna.

— Sunteţi Superintendentul Minter? Am auzit că locuiţi în vecinătate, a zis. Sper că nu mă veţi urmări pentru încălcare de proprietate – aceasta este o scurtătură spre Hainthorpe Station şi o folosesc foarte des. Nu ştiu dacă dl. Voss are ceva împotrivă.

Înainte ca eu să-i spun că nu ştiam ce crede dl. Voss despre încălcarea proprietăţii a continuat:

— Aţi văzut acel mic incident? Cred că mi-am ieşit din fire cu tipul acela, dar nu este prima dată când o inoportunează pe tânăra doamnă.

M-a invitat la el acasă să bem ceva şi, întorcându-ne unde era schiful legat, a vâslit până la malul celălalt. Ne-am oprit la un mic ponton şi am mers împreună pe pajişte spre uşile biroului său. Am văzut că în faţa lor iarba era roasă şi exista o porţiune de pământ gol – e nostim că un poliţist înregistrează aceste lucruri automat.

Micul birou era frumos mobilat şi evident dl. Field era un om care călătorise mult, pentru că toţi pereţii erau acoperiţi cu ciudăţenii: lănci şi suliţi africane, iar pe rafturi o colecţie de olărie băştinaşă. M-a văzut uitându-mă şi s-a dus la perete de unde a luat o sabie cu lamă lată.

— Aceasta vă va interesa dacă ştiţi ceva despre Africa, a spus. Este sabia Tuna. I-a aparţinut şefului din Ituri – un bărbat care mi-a dat o grămadă de furcă şi care a prezis că sabia nu va fi niciodată băgată în teacă până când nu-şi va găsi teaca în nedemna mea persoană.

A zâmbit.

— Am luat-o din trupul lui după o luptă într-o pădure, deci precizarea lui nu are posibilitatea de a se îndeplini.

Lama era extraordinar de strălucitoare, aşa că i-am spus că probabil este necesară foarte multă muncă pentru a o menţine lustruită, spre surprinderea mea mi-a spus că este

făcută dintr-un aliaj care menţine lama strălucitoare – un fel de oţel inoxidabil băştinaş.

A pus sabia la loc şi timp de un sfert de oră am vorbit despre Africa, unde după cum mi-a spus îşi câştigase averea; apoi am vorbit despre ţară şi doar spre sfârşitul conversaţiei noastre a menţionat faptul că avea doi detectivi care-i supravegheau casa.

— Mi-am făcut mulţi duşmani în viaţă, a spus, dar nu a explicat cum şi i-a făcut.

M-a dus cu barca pe malul celălat al Flash-ului şi m-a invitat la cină. Urma să mă duc în seara următoare. Era genul de om care-mi plăcea: fuma trabucuri bune şi nu numai că le fuma dar le şi dădea celor care le apreciau.

În drumul înapoi spre Hainthorpe l-am întâlnit pe dl. Voss sau, mai bine zis, m-a întâlnit el pe mine. Cărările, de pe moşia lui erau la fel de netede ca o masă de biliard şi la fel de late ca o şosea obişnuită şi aşa trebuiau să fie pentru că-şi conducea scaunul electric cu treizeci de mile pe oră. Era mai mare decât un scaun de baie şi era dotat cu baterii şi dacă n-aş fi sărit în tufişuri aş fi aflat şi cât de greu este.

Nu am crezut că era necesar să-i ascund ceva despre Veddle, aşa că i-am spus ce am văzut. S-a înnegrit de furie.

— Ce animal! a spus el. I-am dat o şansă şi aş fi trecut peste o mică găinărie, dar aceasta este o insultă care nu poate fi iertată.

În fiecare după-amiază avea obiceiul să urce până sus pe Jollyboy Hill, de unde avea o privire minunată a regiunii şi pentru că s-a oferit să meargă cu viteza scăzută am mers lângă el, deşi era un pic de urcuş. Din vârful dealului se vedea râul curgând mile în şir, iar Lone House părea cam mică pentru a fi centrul unei proprietăţi de o mie de acri.

În direcţia opusă se vedea Dodey Manor, o veche casă elisabetană unde trăiseră strămoşii lui Garry Thurston sute de ani.

— Garry este un băiat simpatic, a spus dl. Voss îngândurat. Nu-i spune despre Veddle – n-am nevoie de o crimă aici.

În seara aceea am luat masa cu el, deşi ar fi trebuit să mă întorc la Londra, iar el a aranjat ca maşina sa să mă ia de la Lone House după masa de seară şi să mă ducă înapoi.

— Sunteţi foarte favorizat, a zis. Din câte ştiu, Field nu invită prea multă lume la el acasă. Este un tip retras şi de când sunt aici nu a venit să mă vadă şi nici nu m-a invitat la el.

L-am văzut pe Veddle în seara aceea. Avea cel mai frumos ochi vânăt pe care l-am văzut vreodată, dar pentru că n-a vorbit despre aceasta m-am gândit că aş da dovadă de tact dacă n-aş spune nimic.

Mă simţeam doar puţin îngrijorat pentru că Veddle era cotat de poliţie ca un tip periculos. Se luptase de două ori cu poliţiştii care fuseseră trimişi să-l aresteze şi-o dată scosese o armă la ei. Ştiam aceasta pentru că eram unul dintre detectivi.

Dimineaţa mă plimbam prin grădină când l-am văzut venind dinspre căsuţa lui şi am crezut că ar fi înţelept să-l sfătuiesc.

— Ai găsit ce-ai căutat, am spus, dacă ai fi înţelept ai uita ce s-a întâmplat ieri după amiază.

S-a uitat la mine puţin ciudat. Aş jura că a fost una dintre puţinele dăţi când s-a uitat drept în ochii cuiva.

— Va găsi ce-l aşteaptă, a zis şi s-a întors din drum imediat.

În după-amiaza aceea am stat pe terasa de la Hainthorpe. Era o zi caldă, somnoroasă, după o puternică aversă de ploaie şi eram pe jumătate adormit când l-am văzut pe dl. Voss deplasându-se de-a lungul cărării în faţa terasei în scaunul său electric. Mergea foarte repede. L-am urmărit cu privirea până când a dispărut în pădurricea de lângă marginea râului, apoi i-am văzut scaunul ieşind pe partea cealaltă şi urcând cărarea şerpuitoare către Jollyboy Hill.

Dl. Voss purta un melon alb şi un costum gri, aşa că erau uşor de reperat chiar şi de la distanţă de o milă şi jumătate, deoarece, aşa cum am spus, am vederea bună.

În ziua aceea a stat acolo mai mult decât de obicei – îmi spusese că nu stă niciodată mai mult de zece minute pentru că răceşte foarte uşor. În timp ce era acolo privirile mele rătăceau spre pădurice şi am văzut ridicându-se un firicel de fum, aşa că m-am întrebat dacă nu cumva aprinsese cineva focul. Era destul de cald – o zi din acelea în care un foc izbucneşte uşor într-o pădure. Fumul s-a împrăştiat şi apoi l-am văzut pe dl. Voss coborând dealul în scaunul său şi trecând prin pădure. Peste câteva minute îmi făcea cu mâna când întorcea scaunul pe panta uşoară care ducea în faţa casei. Şi-a ghidat maşina până unde eram – terasa era lată şi acoperită cu piatră.

— Aţi văzut cumva fum venind dinspre pădure? Am crezut că iarba a luat foc.

I-am spus că l-am văzut. A dat din cap.

— Nu era nimic acolo, dar am fost puţin îngrijorat. Anul trecut am pierdut o plantaţie bună din cauza ţiganilor care au aprins foc şi au uitat să-l stingă înainte de a pleca.

Ne-am plimbat puţin şi mi-a spus că a aranjat ca Rolls-ul său să mă ia de la Lone House la ora zece.

— Sper că nu îi veţi spune lui Garry despre Veddle, a zis. Vreau să scap de el – de Veddle, vreau să spun. Am auzit atâtea despre omul acesta şi nu pot să-mi permit să ţin astfel de oameni pe lângă mine.

M-a întrebat în legătură cu trecutul lui Veddle, dar fireşte am fost precaut, pentru că ori cât de rău ar fi un om, poliţia nu-l trădează niciodată. Totuşi, ştia că Veddle fusese acuzat de şantaj şi am crezut că era necesar să-i spun că acest fost puşcăriaş era considerat periculos.

M-a rugat să intru cu el în casă pentru că Veddle avea o după-amiază liberă, aşa că l-am ajutat să urce în lift şi pe mica bandă rulantă pe care o avea la primul etaj. Când am ajuns înapoi pe terasă eram complet treaz şi m-am aşezat să citesc un caz care era complet prezentat în ziarul de dimineaţă şi care mă interesa. Nici nu deschisesem bine ziarul când una dintre servitoare a venit să-mi spună că

eram căutat la telefon. Nu-l cunoşteam pe cel care mă căuta, dar a spus că este unul dintre detectivii angajaţi să-l păzească pe dl. Field. Nu i-am recunoscut vocea.

— Sunteţi Superintendentul Minter? Vreţi să veniţi la Lone House? A fost ucis dl. Field…

Am fost atât de surprins încât n-am putut să spun nici un cuvânt.

— Ucis! am spus. Ucis?

Apoi punând receptorul jos, m-am repezit afară din casă şi am alergat de-a lungul cărării prin pădure până la locul imediat vis-ŕ-vis de Lone House. Detectivul aştepta într-o barcă. Era atât de agitat şi de supărat încât n-am înţeles nimic din ce spunea. A luat-o la fugă pe pajişte şi eu după el.

Uşile dispre pajişte erau larg deschise şi, chiar înainte de a intra în cameră am văzut pe pământul umed şi negru din faţa uşii, marca netă a unui picior gol. Omul nu o văzuse, aşa că l-am împins într-o parte chiar în clipa în care voia să calce pe ea.

Am intrat primul în cameră şi l-am văzut pe Field. Zăcea în mijlocul camerei, nemişcat, şi din spatele lui ieşea mânerul săbiei din Tuna.

Capitolul II.

Nu trebuie să fiu doctor pentru a şti că Field era mort. Era foarte puţin sânge pe podea, ţinând cont de dimensiunile lamei săbiei şi singurul semn de dezordine pe care l-am văzut atunci era o ceaşcă de cafea spartă în cămin ca şi măsuţa pe care se afla serviciul de cafea răstrunată pe podea. A doua ceaşcă nu era spartă; cafetiera se vărsase pe covor – probabil când Field a simţit că ar putea să răstoarne masa, aşa cum i-am arătat detectivului, al cărui nume era Wills.

De obicei, într-un caz ca acesta munca unui detectiv este împiedicată de o mulţime de servitori care se vaită, aleargă de colo colo prin casă şi distrug orice indiciu care ar putea fi folositor unui poliţist. Deci, primul lucru care m-a izbit a

fost liniştea totală a casei şi absenţa servitorilor. L-am întrebat pe Wills.

— Servitorii sunt plecaţi de la prânz, a zis. Dl. Field i-a trimis în oraş la un matineu de caritate pentru care le-a cumpărat bilete.

S-a dus în hol şi l-am auzit strigând-o pe domnişoara Venn pe nume. Când s-a întors, a zis:

— Probabil că a plecat şi ea, deşi aş fi putut să jur că am văzut-o pe pajişte acum o oră.

L-am trimis să telefoneze inspectorului şef. Sunt genul de om care nu vrea să aibă necazuri şi nu există nici o cale mai bună de a avea probleme decât amestecul în treburile poliţiei locale. Nu spun că ne invidiază pe noi, cei de la Sootland Yard, dar pot face lucrurile mult mai bine. Mi-au spus asta de multe ori.

În timp ce telefona, m-am uitat la Field. Pe obraz avea o rană lungă de vreo câţiva centimetri, ceva mai mult decât o zgârietură, dar asta trebuie să se fi întâmplat înainte de moartea lui, pentru că în buzunar am găsit o batistă plină de sânge. Nimic nu ar fi putut să provoace această rană decât un cuţitaş de hârtie care se afla pe masa de lângă perete. Am examinat lama – era perfect curată, dar l-am pus deoparte pentru a fi examinat la microscop în cazul în care vreunul dintre aceşti inteligenţi detectivi din Surrey ar fi considerat că este necesar. Consider că trebuie să-i dai poliţiei locale tot ajutorul tău şi oricum era sigur că vor chema pe cineva de la Yard după ce-i vor fi dat asasinului timp destul ca să plece din ţară.

Din birou se ieşea pe două uşi, una spre culoar şi cealaltă spre o cameră din spatele casei. De cealalată parte a culoarului era un fel de salon şi sufrageria. Am spus un fel de salon pentru că era prea confortabil pentru a fi un salon adevărat.

Am încercat uşa spre camera din spate – era încuiată. Evident că exista o altă uşă spre aceeaşi cameră din culoar, dar şi asta era încuiată.

Când Wills s-a întors de la telefon, telefonase deja şi unui doctor, mi-a povestit cum l-a descoperit. Era de gardă singur în după-amiaza aceea; al doilea detectiv plecase în oraş în maşina domnului Field, la matineul de caritate. Wills spunea că i se spusese să stea prin împrejurimi dar departe de casă şi să nu remarce nimic din ce ar vedea viu auzi. Se pare că nu erau nişte ordine neobişnuite.

— Uneori, zicea Wills, veneau să-l vadă o femeie de culoare şi un tânăr negru. De fiecare dată primeam aceleaşi ordine. De fapt, urmăream râul aşteptându-i să apară. De obicei soseau într-o barcă cu motor din josul râului şi acostau la pajişte.

— Azi nu i-ai văzut? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Nu, numai ordinele pe care le-am primit astăzi erau la fel ca în zilele când erau aşteptaţi şi de obicei toţi servitorii erau îndepărtaţi ca şi Miss Venn.

Am aruncat o privire rapidă prin casă. Curiozitatea este într-adevăr defectul meu şi voiam să ştiu cât mai multe despre aecst caz înainte să apară poliţia din Surrey, cu ghetele lor cu ţinte şi cu mâinile lor mari care acoperă toate ampretele. Cel puţin aşa simţeam atunci.

Căutam în dormitorul lui Field când Wills m-a chemat jos.

— Este inspectorul şef adjunct, a zis.

Nu i-am spus ce părere am despre inspatearul şef adjunct, pentru că ţin la disciplină şi nu este treaba mea să-i montez pe tinerii ofiţeri împotriva superiorilor lor. Asta nu pentru că l-aş fi întâlnit vreodată pe inspectorul şef adjunct, dar am întâlnit alţii.

— Dumneata eşti Minter? vorbea inspectorul şef adjunct.

— Da, domnule, am răspuns, aşteptându-mă la nişte ordine aiurea.

— Amănuntele privind această crimă mi-au fost transmise la telefon de Wills şi am luat legătura cu Scotland Yard-ul. Vrei să preiei acest caz? Am permisiunea şefului dumitale direct.

Bineînţeles, îmi făcea plăcere şi i-am spus-o. A promis să revină după-amiază să mă vadă. Trebuie să spun că nu există în Anglia altă poliţie mai strălucită şi mai inteligentă decât cea din Surrey. Este una din poliţiile cele mai bine organizate şi oamenii sunt ca nişte ogari pe urmele vânatului. Să nu spună nimeni nimic împotriva poliţiei din Surrey – eu ţin cu ei.

În primul rând am căutat în biroul din camera de lucru. Am găsit un pachet de scrisori, o cutie de oţel încuiată şi căreia nu-i puteam găsi cheia, un pistol încărcat şi într-un plic o mulţime de hărţi şi planuri de la Kwange Diamond Syndicate. Ştiam de fapt că Field avea mari interese în industria diamantelor şi că avea proprietăţi de mare valoare în Africa.

În alt sertar am găsit paşaportul şi carnetul de depuneri în bancă ca şi un mic registru privind investigaţiile sale. După câte puteam să înţeleg avea o avere cam de o jumătate de milion. Mă uitam prin aceste hârtii când Wills a venit să-mi spună că dl. Voss era pe malul celălalt şi dorea să ştie dacă pot să-l văd. M-am suit în barcă şi am traversat. Era în scaunul său şi ţinea în mână ceva care semăna cu un cartuş.

— Am auzit despre crimă, a zis, mă întreb dacă asta are ceva de-a face cu cazul.

Am luat cartuşul de la el, mirosea a sulf. Şi apoi, de sub pătura care-i acoperea genunchii a scos un pistol care arăta ciudat.

— L-am găsit împreună în pădurice, a zis, adică servitorii mei le-au găsit urmând instrucţiunile mele. Îţi aduci aminte Minter de fum – fumul pe care l-am văzut ieşind dintre copaci?

Uitasem totul despre asta pentru moment, dar acum mi-am amintit.

— Este o mică bombă fumigenă, se foloseau în război pentru semnalizare, a zis Voss.

Faţa lui subţire era aprinsă de nerăbdare.

— În momentul în care am auzit despre ce s-a întâmplat la Lone House, mi-am adus aminte de fum – era un semnal. Mi-am scos scaunul şi am venit drept aici cu doi valeţi şi am căutat cu atenţie prin pădurice. Am găsit aceste două lucruri în spatele unui tufiş şi încă ceva.

A mai căutat o dată sub pătură şi a scos al doilea cartuş, care, după cum am văzut, nu fusese descărcat.

— Cineva aştepta acolo să dea un semnal. Trebuie să fi fost cel puţin două persoane, a zis. Şi apoi: Este mort, cred?

Am încuviinţat. A dat din cap şi s-a încruntat

— E ciudat. Întotdeauna am crezut că o va sfârşi aşa. Nu ştiu de ce. Dar era un mister legat de acest om.

— Unde este Veddle? l-am întrebat şi s-a uitat fix la mine.

— Veddle? Acasă, bănuiesc.

S-a întors şi a strigat la cei doi valeţi care stăteau mai la distanţă. Nu îl văzuseră pe Veddle. L-a trimis pe unul dintre ei să-l caute.

Îl aveam pe Veddle în minte chiar din clipa în care văzusem trupul lui Field cu sabia din Tuna înfiptă în spate. Nu îi uitasem ameninţarea şi nici cazierul. Şi dacă era un om pe lume care trebuia să dea socoteală pentru fiecare minut din timpul său acela era Veddle.

— Nu m-am gândit la el, a zis Voss încet.

A încruntat din nou din sprâncene şi a râs.

— Nu se poate să fi fost Veddle, l-am văzut, Când l-am văzut? S-a gândit puţin. Acum dacă mă gândesc bine nu l-am văzut toată dimineaţa dar cred că poate da socoteală pentru timpul său. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în sala servitorilor încercând să-i sucească mintea cameristei.

La câţiva metri de pădurice era o căsuţă care dădea spre râu şi care avea telefon. Valetul probabil că folosise acest telefon pentru că s-a întors în timp ce vorbeam şi a spus că Vedle nu era acasă şi nici nu fusese văzut. Dl. Voss şi-a întors scaunul electric şi am mers lângă el spre pădurice.

În zonă se numea păduricea Tadpole – pe bună dreptate pentru că avea formă ele mormoloc: pâlcuri mari care se răreau până când formau o coadă lungă, paralelă cu râul mergând în josul râului. Se termina la marginea proprietăţii unde exista o alee îngustă care ducea la drumul principal. Atunci m-a izbit faptul că oricine s-ar fi ascuns în pădurice ar fi putut s-o şteargă fără să atragă atenţia chiar dacă malul celălalt fusese plin de poliţişti.

Voss s-a întors acasă să se intereseze de servitorul lui. Mi-a promis să-mi telefoneze de îndată ce va fi terminat iar eu m-am întors la barcă şi am traversat.

Când am ajuns erau acolo doi doctori şi spuseseră exact lucrurile pe care trebuie să le spună un doctor… că Field murise instantaneu… că numai un om foarte puternic ar fi putut să-l omoare şi că oricum era un lucru îngrozitor. Aduseseră cu ei o salvare şi am trimis corpul sub supravegherea lui Wills, apoi mi-am continuat cercetarea biroului.

De fapt căutam cheile. În casă erau două camere închise şi deocamdată nu mă simţeam îndreptăţit să sparg uşile înainte de sosirea servitorilor.

M-am dus în spatele casei. Fereastra camerei închise era destul de sus şi erau trase nişte transperante albastre astfel încât nu vedeam înăuntru. Mai mult decât atât, fereastra era închisă pe dinăuntru. Aşa că am hotărât să aştept până când voi găsi cheile sau până când poliţiştii din Surrey, care erau pe drum, îmi vor aduce un şperaclu.

De ce îi îndepărtase pe servitori în după-amiaza aceea şi ce îmi va putea spune Marjorie Venn când se va întoarce? Într-un fel mă bazam pe secretară mai mult decât pe servitori pentru că oricum ştia mult mai multe despre viaţa lui intimă.

M-am întors la birou şi mi-am reluat activitatea printre hârtii. Răsfoiam un raport ingineresc referitor la mina Kwanga când am auzit un zgomot. Cineva bătea încet şi insistent. Recunosc că nu sunt un om nervos,

superintendenţii de poliţie rareori sunt. Dacă eşti nervos mori înainte de a deveni sergent. Dar de data asta am simţit cum mi se ridică puţin părul pentru că bătăile veneau de la uşa camerei închise.

Capitolul III.

Nu era nici o îndoială în privinţa asta – ciocănitul venea din spatele uşii închise. M-am dus şi am încercat clanţa. Cred în miracole şi m-am gândit că poate cel care bătea deschisese uşa din interior, dar a trecut repede.

Apoi am auzit o voce – vocea unei fete – strigând „Ajutor” şi soluţia misterului mi-a apărut dintr-o dată. N-am mai aşteptat să apară cheile; lângă uşa bucătăriei văzusem un topor mare – de fapt, mă gândisem că ar putea fi folositor în caz de necesitate. Am ieşit afară, am adus toporul şi, strigându-i fetei să stea deoparte, am deschis uşa în două minute.

Stătea în picioare lângă o canapea mare, cu aspect oriental, ţinându-se de spătar ca să nu cadă.

— Sunteţi domnişoara Marjorie Venn, nu-i aşa?

N-a putut să răspundă, dar a dat din cap. Faţa ei era ca moartea, chiar şi buzele îi erau aproape albe.

Am făcut-o să ia loc şi i-am adus un pahar cu apă. Bineînţeles că în clipa în care s-a simţit mai bine a început să plângă. Asta-i problema cu femeile – când pot fi folositoare devin inutile. A trebuit s-o liniştesc, dar au trecut zece minute până când a putut să vorbească şi să răspundă la întrebările mele.

— De când sunteţi aici?

— Unde este el? a întrebat. A plecat?

Bănuiam că se referă la Field. M-am gândit atunci că n-ar fi bine să-i spun că dl. Field era tocmai în drum spre morgă.

— E o bestie! a zis. Mi-a pus ceva în cafea. Sunteţi detectiv, nu-i aşa?

I-am spus că sunt superintendent. Nu din snobism, dar vreau să mi se recunoască gradul.

Mi-a trebuit mult timp să scot adevărul de la ea. Prânzise singură cu dl. Field şi el devenise cam prea atent. Se pare că nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva – era prima dată când vorbea despre asta. Şi numai atunci şi-a dat seama că toţi servitorii fuseseră îndepărtaţi.

De fapt, nu avea nimic să-mi spună din ceea ce eu deja intuiam. Nu se comparase corect, apoi schimbase tactica, îşi ceruse scuze şi ea crezuse că incidentul se terminase.

— Plec în seara aceasta, a spus. Nu mai suport. A fost groaznic! Dar îmi plăteşte un salariu foarte bun şi nu-mi puteam permite să renunţ. Niciodată nu m-am gândit că poate fi atât de josnic. Chiar şi când cafeaua a fost amară la gust n-am bănuit nimic.

Apoi a ridicat din umeri.

— Locuiţi aici, Miss Venn?

Crezusem că locuieşte acolo şi am fost surprins când a negat. Stătea cu chirie în căsuţa unei văduve cam la o jumătate de milă de acolo. Locuise în casă, dar se întâmplaseră anumite lucruri şi plecase. Nu era necesar să-mi explice care erau acele lucruri. Am început să am o altă părere despre domnul Field.

Nu auzise nimic, nu-şi amintea când fusese dusă în cameră. Cred că cineva trebuie să-l fi întrerapt, el probabil că a ieşit şi a închis-o în cameră.

Mai târziu Wills mi-a spus că se apropiase de casă şi Field ieşise furios şi-i ordonase să se întoarcă la post.

M-am gândit că, în acele condiţii, când era mai calmă să-i spun ce se întâmplase. A fost îngrozită, aproape să nu mă creadă. Apoi a apucat-o o criză de tremurat pe care eu am diagnosticat-o drept isterie. De data aceasta i-a trebuit ceva timp să se calmeze, iar prima persoană pe care a menţionat-o a fost Wills, detectivul.

— Unde era el, când a fost comisă crima? a întrebat.

Am fost uimit de întrebare, dar ea a repetat-o. I-am spus că după câte ştiam Wills era pe drum stând de pază.

— Deci a fost aici! a spus ea cu atâta patimă încât am deschis ochi mari.

— Bine înţeles că a fost aici.

A dat din cap neajutorată.

— Nu înţeleg.

— Ascultă domnişoară, am spus eu, şi deşi nu sunt familist am un mod patern de a fi despre care s-a vorbit foarte mult – ce-i toată povestea asta cu Wills?

A tăcut mult timp şi apoi, ca orice femeie, a ocolit răspunsul.

— Este îngrozitor… nu-mi vine să cred că este adevărat.

— Ce-i cu Wills? am întrebat-o din nou.

Se gândi din nou la detectiv.

— Dl. Field avea intenţia de a-l concedia astăzi. Abia azi dimineaţă a aflat că este fratele acelui om îngrozitor – puşcăriaşul.

— Veddle? am întrebat repede şi a încuviinţat.

— Ştiaţi că dl. Field este cel care l-a urmărit în justiţie pe Veddle ultima dată când a fost condamnat la închisoare?

Ştiam toate acestea, după cum îi explicasem.

— Dar cum a aflat că Wills este fratele lui Veddle?

Field aflase din întâmplare. Vâslea în josul râului, aşa cum făcea uneori şi i-a văzut pe cei doi bărbaţi stând de vorbă pe mal. Se înţelegeau atât de bine încât a intrat la bănuieli şi când s-a întors l-a chemat pe Wills în birou şi l-a întrebat de ce are de-a face cu un om de felul lui Veddle, iar Wills a scăpat adevărul. Nu a încercat să nege faptul că era fratele fostului puşcăriaş. De fapt, numai atunci Field şi-a amintit cine era omul cu adevărat.

— Dl. Field mi-a spus, a continuat ea, că atitudinea lui a fost foarte nesatisfăcătoare şi că vrea să-l concedieze.

Chiar în momentul acela a sosit inspectorul şef adjunct cu maşina şi a adus o mulţime de tineri strălucitori care învăţaseră toate cunoştinţele lor de detectivi din cărţi. Era penibil să-i urmăreşti căutând amprente şi luând mulaje de ghips ale piciorului gol precum detectivii din cărţi,

măsurând distanţele şi instalându-şi aparatele de fotografiat chiar dacă nu era nimic de fotografiat cu excepţia mea.

I-am spus şefului tot ce ştiam despre caz şi l-am rugat s-o trimită pe tânăra domnişoară acasă la gazdă cu maşina lui, apoi să-i trimită un doctor. Unul dintre strălucitii lui asistenţi a sugerat că ar trebui s-o considerăm suspectă, dar sunt anumite sugestii cărora nici nu le răspund – asta era una dintre ele.

M-am dus cu adjunctul să-l văd pe dl. Voss care trimisese vorbă că avea veşti despre Veddle. Omul îi telefonase de la Guildford. De la jumătatea câmpului a zburat către mine. Trebuie să spun că scaunul lui electric depăşise limita de viteză şi mă miram că nu fusese încă ucis.

Sunt unii oameni care nu ar trebui niciodată să fie admişi în treburile poliţiei pentru că devin plini de entuziasm. Cred că ideile lor despre crime provin din cărţi. Voia să ştie dacă avem ceva amprente, iar faţa lui s-a înroşit când i-am spus despre tânăra închisă în casă.

— Scandalos! Groaznic! Pe Dumnezeul meu, tipul ar trebui biciuit!

— A fost ucis, am spus, ceea ce este aproape la fel de rău.

Apoi l-am întrebat despre Veddle.

— N-am nici cea mai vagă idee despre cum a ajuns la Guildford. Trebuie să fi avut o maşină care să-l aştepte. Este lucrul cel mai uimitor care s-a întâmplat vreodată.

— Ce-a zis? l-am întrebat.

— Nu prea multe. A zis că va lipsi două-trei zile, pentru că a fost chemat de un frate bolnav, înainte să pot să-i spun ceva de crimă a închis.

M-am hotărât să caut în locuinţa lui Veddle. Era la marginea plantaţiei şi avea două camere, dintre care una era un soi de bucătărie-sufragerie, iar cealaltă dormitor. Erau mobilate simplu, dar bine. Dl. Voss care nu putea să-şi întoarcă maşinăria pe uşă îmi striga explicaţiile pe fereastră şi mi-a spus că le-a mobilat el însuşi.

Exista un dulap, care conţinea un costum vechi şi unul nou, ca şi o pereche de ghete. Dar ceea ce am observat imediat a fost faptul că Veddle nu şi-a luat pipa. Zăcea pe masă şi arăta de parcă fusese uitată acolo în grabă.

Alt lucru curios era un impermeabil lung agăţat în spatele uşii. Era cel mai lung impermeabil pe care-l văzusem vreodată. Peste el era o pălărie neagră de fetru. Am luat impermeabilul şi aşezându-l pe pat, am căutat prin buzunare – este ceva care se face automat – şi primul lucru pe care l-am prins între degete a fost un mic cilindru. L-am scos afară. Era un cartuş fumigen. L-am pus pe masă şi am continuat cercetările.

Unul dintre sertarele biroului era închis. Mi-am permis să-l deschid. Înăuntru era o cutie de tablă, neîncuiată, în care am făcut o descoperire. Trebuie să fi fost trei sute de lire în bancnote de o liră, un paşaport pe numele Wills-Sidney Wills, care era numele real al lui Veddle – şi nişte bilete până la Constantinopole. Erau bilete pentru vagonul de dormit pe numele lui Wills, puse într-un plic cu antentul Cook şi, după ştampilă, am descoperit că fuseseră cumpărate la biroul agenţiei Cook cu o zi înainte de crimă.

În sertar mai era un al treilea lucru căruia nu i-am dat mare atenţie atunci, dar care s-a dovedit a fi una dintre cele mai importante indicaţii ale cazului. Era o bucăţică de hârtie pe care scria: „Opreşte la a doua piatră dintre tufişuri, întoarce spre Amberley Church a treia în jos”.

I-am trimis-o inspectorului şef adjunct.

— Foarte misterios, a spus. Cunosc bine biserica Amberley, este cam la opt mile de aici. Are o clopotniţă faimoasă.

După cum am spus, nu i-am dat prea mare importanţă. Era prea misterioasă pentru mine. Am pus-o în buzunar şi la câteva minute după aceea am uitat-o când am auzit că Wills, detectivul, lipsea.

Capitolul IV.

Dispariţia lui Wills m-a năucit. Şi nu sunt un om uşor de năucit. Din când în când întâlneşti un detectiv ticălos, dar

mai mult în cărţi. Ştiam exact ce se va spune la Scotland Yard – mă vor acuza pe mine. Dacă un şemineu ia foc sau dacă o conductă de gaz explodează, inspectorul şef îi spune adjunctului: „De ce nu este Sooper mai atent?”

Wills nu făcuse nimic dramatic: se dusese la gară şi-şi cumpărase un bilet până la Londra apoi plecase. Am luat legătura cu Yard-ul la telefon, dar bineînţeles că nu se arătase pe acolo, aşa că l-am înştiinţat pe inspectorul şef despre tot ce se întâmplase şi duoă modul în care mi-a spus: „Cum de s-a întâmplat asta Minter?” mi-am dat seama că eram aproape de o lovitură. Dacă nu eram unul dintre cei mai eficienţi ofiţeri din serviciu şi dacă nu prindeam pe cel după care eram trimis, eu eram răspunzător de crimele lor.

Aveam ceva dovezi. După ce am terminat de telefonat şi am ieşit din casă, l-am găsit pe ajutorul de grădinar care mă aştepta. Îl văzuse pe Veddle îndreptându-se spre locuinţa lui cam pe la ora crimei. Îl remarcase pentru că purta un impermeabil lung care-i ajungea până la călcâie şi o pălărie neagră; impermeabilul avea gulerul ridicat şi reverele trase ca şi când ar fi plouat. Era ceva neobişnuit pentru că era o zi destul de caldă. Grădinarul a crezut că era un străin care încerca să intre în casă, de aceea s-a dus spre el şi l-a recunoscut pe Veddle.

— Din ce direcţie venea?

— Venea dinspre pădurea Tadpole, a spus omul. I-am spus domnului Voss care m-a trimis să vă spun dumneavoastră.

Îmi plăcea domnul Voss, era un om drăguţ. Dar există ceva care mă zăpăceşte – detectivismul amator. Bănuiesc că bătrânul nu avea cu ce să-şi umple timpul şi se bucura de această crimă aşa cum un fermier se bucură de ploaie după secetă. Era, dacă pot să spun asta, un cazan clocotind de emoţie. Scaunul său electric se repezea de colo colo; era în pădurea Sanctuary cu vreo şase paznici de vânătoare şi grădinari, căutând indicaţii care l-ar fi putut uimi şi pe bine-cunoscutul Shylock Holmes. Avea intenţii bune, iar ăsta este lucrul cel mai greu pe care poţi să-l spui despre un om.

Mi-a dat o idee, de fapt nu numai una, dacă e să spun adevărul. Asta după ce am traversat iar cu barca la Lone House şi m-am întâlnit cu el şi cu cercetaşii lui în pădure.

— De ce vă obosiţi să vâsliţi? a spus el. De ce nu-l rugaţi pe Garry Thurston să vă împrumute submarinul?

Am crezut că glumeşte, dar a continuat:

— Este o barcă cu motor. Eu îi spun submarin pentru că are o construcţie ciudată.

Mi-a spus că barca lui Garry fusese construită după propriul său proiect. Râul, deşi nu este de mare importanţă, este foarte adânc şi duce bine înţeles la Tamisa unde Conservancy Board aplică regulamentul împotriva vizitei. Pe Tamisa nu se pot folosi bărcile de viteză, pentru că valurile produse de ele distrug malurile şi avariază barjele.

Deoarece Garry este un vitezoman şi avea o licenţă în ştiinţe ale naturii la Cambridge, îşi construise o barcă care să-i ofere maximum de viteză cu minimum de valuri.

— Cinstit vorbind arată ca un submarin. Nu are decât vreun metru şi ceva deasupra apei, iar locul conducătorului seamănă mai mult cu o turelă decât cu un cocpit.

— Unde şi-o ţine? am întrebat.

Se părea că avea un fel de hangar cam la vreo două sute de metri de Flash. Mai târziu am măsurat şi am constatat că erau exact două sute treizeci de metri în linie dreaptă de la Lone House.

Dl. Voss era plin de entuziasm, am mers până la marginea proprietăţii, am ajuns la un drum secundar şi foarte repede am ajuns la un hangar mare şi verde, dar nu era nici o barcă acolo.

— Probabil că este plecat cu ea, a zis dl. Voss puţin supărat, dar când se va întoarce – iată-l!

A arătat spre râu şi vă jur, deşi vederea mea este la fel de bună ca a oricui altcineva n-am văzut nimic.

Barca se mişca pe un fundal verde şi deoarece era vopsită în verde era aproape invizibilă. Dacă nu i-aş fi văzut capul şi faţa mare ale lui Garry Thurston n-aş fi văzut-o de loc.

Partea superioară avea forma unui spate de balenă. Barca părea la acelaşi nivel cu valurile, gata să se scufunde.

A venit spre noi foarte repede şi Garry ne-a făcut cu mâna în timp ce a adus barca la ponton şi a coborât.

— Am fost în jos pe râu, a zis, şi aproape am avut un accident – prietenii negri ai lui Field veneau încoace şi erau cât pe-aci să-mi agaţe prora.

Auzisem despre aceşti ciudaţi negri care veneau să-l vadă uneori pe Field şi mă interesau foarte mult.

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat.

Mi-a spus. Trebuie să fi fost cam cu o jumătate de oră înainte de comiterea crimei.

— Stăteau sub mal şi probabil că băiatul a hotărât să traverseze chiar când eu atinsesem o viteză acceptabilă pentru acest râu. I-am evitat din întâmplare. De ce nu-şi aduce Field prietenii băştinaşi într-o ricşă?

M-am gândit că era un moment bun să-i spun că Field îşi găsise moartea în după amiaza aceea. Nu a fost şocat, nu a părut nici măcar surprins şi când a spus „Bietul de el” nu mi s-a părut foarte sincer. Apoi a întrebat repede:

— Unde era Miss Venn?

— Era în casă, am spus şi l-am văzut pălind.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat el. În casă când a fost comisă crima.

L-am oprit.

— N-a ştiut nimic – e tot ce pot să-ţi spun. Cel puţin, ea spune că nu ştie nimic despre asta.

— Unde este acum?

Voss era cel care a întrebat.

Era mai şocat de faptul că tânăra domnişoară fusese închisă în cameră, deşi îi spusesem asta înainte, decât era de crima în sine.

— Unde este ea acum? a întrebat Garry.

Părea bolnav de îngrijorare.

I-am spus că o trimisesem acasă şi cred că s-ar fi repezit direct acolo dacă nu i-aş fi spus că n-are rost s-o sâcâie

decât dacă ea i-a acordat acest drept.

— Oricum, am spus, este martora poliţiei şi doresc să nu se ia legătura cu ea.

I-am spus pentru ce venisem, dar barca lui era nefolositoare pentru mine – era prea lungă şi prea plină de tot felul de maşinării ca să-mi bat capul cu ea. Dar avea o barcă cu rame, sau cel puţin aşa credeam. De fapt era o şalupă cu motor cu care m-a dus pe Flash şi mi-a arătat cum s-o mânuiesc.

Nu apucasem încă să mă uit prin hârtiile lui Field. În buzunar găsisem o legătură de chei. Avea şi o cheie mai ciudată pentru care nu găseam întrebuinţare. Am descoperit-o în seara aceea când cercetam pereţii biroului. În spatele unui tablou care atârna pe perete am găsit uşa de oţel a unui seif. Era plin de hârtii, cele mai multe de afaceri. Tocmai mă uitam prin ele când a sosit Miss Marjorie Venn. Pe la cinci îi trimisesm un bileţel, spunându-i că aş dori să mă ajute să sortez hârtiile lui Field, când se va simţi în stare. Nu mă aşteptam să apară până a doua zi, dar a telefonat chiar înainte de a-mi începe căutările să întrebe dacă pot trimite maşina după ea.

Era destul de calmă, îi revenise şi culoarea în obraji şi am văzut-o mai bine decât în ziua aceea pe malul râului când Veddle se purtase ca un mitocan. Era idealul meu de femeie: fără isterie, fără leşinuri, liniştită şi rezonabilă, aşa cum femeile nu prea sunt.

Servitorii se întorseseră de la matineu şi doream să ştiu cum trebuie să procedez cu ei. Ea s-a dus şi a vorbit cu ei şi a aranjat să rămână până se vor limpezi lucrurile. Totuşi, vreo două dintre femei au vrut să plece acasă în seara aceea. Le-a plătit salariile din banii special ţinuţi pentru acest scop.

Fără îndoială că era de un mare ajutor. Cunoştea aproape fiecare document la prima vedere şi m-a scăpat de necazul de a citi lungi contracte şi înţelegeri locale.

Când ne apucasem bine de lucru am trimis după nişte cafea. În timp ce o beam mi-a spus ceva despre Field. Îi plătea un salariu bun, dar se temea de el, o dată sau de două ori fusese chiar pe punctul de a-l părăsi.

— Nu-mi place că spun aşa ceva, dar era complet lipsit de scrupule, a spus. Dacă n-ar fi fost prieten cu tatăl meu şi dacă n-aş fi ascultat de dorinţele tatălui meu, n-aş fi stat.

Era ceva nou pentru mine, dar se părea că Field şi tatăl domnişoarei Venn fuseseră buni prieteni în Africa de Sud. Lewis Venn murise acolo – cam la un an după ce Field găsise mina de aur.

— Când s-a întors dl. Field aveam cam cincisprezece ani şi eram la şcoală. Mi-a plătit studiile şi a ajutat-o mult pe mama, iar după moartea mamei mele m-a trimis la Oxford. Nu-l văzusem niciodată înainte. M-a convins să-mi abandonez studiile şi să vin să lucrez la el ca secretară particulară. Îi eram profund obligată – a făcut o pauză. Cred că acum a anulat-o, a spus ea încet.

Tatăl ei şi dl. Field fuseseră oameni săraci, care rătăciseră prin Africa căutând legendare mine de aur. Într-o zi au ajuns într-un sat băştinaş şi au descoperit sub o grămadă de pământ un imens depozit de aur acumulat de secole în şir, pe care băştinaşii îl scoteau din râu şi care fusese moştenit din şef în şef.

— Şeful din Tuna, a zis. Sabia aceea – s-a oprit şi s-a cutremurat…

Aşa ajunseseră pe urmele minei de aur.

— Dl. Field vorbea adesea despre asta.

S-a oprit destul de brusc.

— Acum cred că ar trebui să ne apucăm de lucru, a spus.

La vreo cinci minute după, am făcut o descoperire. Seiful avea fund dublu; acolo am găsit un plic lung pe care scria: „Ultima voinţă şi testamentul lui John Carlos Field”. Plicul era sigilat. Am rupt sigiliul şi l-am deschis.

Era scris pe o coală dublă, evident de mâna lui Field şi după ce folosise balivernele cu care începe orice document

legal, spunea: „Las tot ceea ce posed la moartea mea lui Marjorie Ann Venn, cu domiciliul în Clive Cottage, din această parohie -”

— Mie?

Marjorie Venn arăta de parcă i se arătase o vedenie.

Evident că nu credea ce îi citisem.

— Dacă dumneata eşti Marjorie Ann Venn…

A încuviinţat.

— Acesta este numele meu complet.

Vorbea ca cineva care alergase şi nu mai putea răsufla.

— M-a întrebat într-o zi care este numele meu complet şi i-am spus, dar…

Era foarte mult între locul în care el şi martorii semnaseră şi acolo scrisese un codicil, care era de asemenea semnat de martori.

„Doresc ca suma de cinci sute de lire să fie plătită soţiei mele, Lita Field, iar suma de o mie de lire fiului meu Joseph John Field.”

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Deci era însurat! a spus ea.

În clipa aceea unul dintre oamenii mei a intrat înăuntru.

— Vă caută un tânăr. Zice că-l cheamă Joseph John Field.

M-am ridicat, la fel de uimit ca şi fata.

— Condu-l înăuntru, am zis.

N-am spus nici un cuvânt. Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat un tânăr negru, înalt şi bine.

— Numele meu este Joseph John Field, a spus.

Capitolul V.

Am spus cumva că nu mă zăpăcesc uşor? Sigur că nu. Dar în ziua aceea m-am zăpăcit de două ori.

M-am uitat la negru, m-am uitat la Marjorie. Băiatul avea cam noăsprezece ani, stătea nemişcat, fără nici o expresie pe faţă sau în ochii lui negri.

— Joseph John Field? am spus. Sunteţi fiul lui Joseph Field, care a fost proprietarul acestei case?

A încuviinţat.

— Da, sunt fiul lui, a spus încet. Mama mea este fiica şefului din Tuna.

Mă uitam la el. Credeam că aceste cazuri există doar în minţile celor care scriu scenarii de film. Dar negrul emitea o asemenea pretenţie încât pur şi simplu nu puteam să-l cred.

— Deci bunicul dumitale a fost şeful din Tuna – bănuiesc că ştii că sabia din Tuna…

M-a întrerupt.

— Da, ştiu.

— Cine ţi-a spus? am întrebat aspru.

A ezitat.

— Un detectiv. I-a telefonat mamei mele astă-seară.

— Wills? am întrebat.

A ezitat din nou.

— Da, dl Wills. A fost prieten bun cu noi. Odată a salvat-o pe mama mea când a vrut s-o bată dl. Field.

— Mama dumitale este neagră? am întrebat.

Nu aveam timp să-l menajez, dar se pare că era unul dintre acei negri raţionali pe care nu-i deranjează să fie numiţi aşa.

A dat din cap.

— Este de tip negroid, dar este aproape la fel de albă ca un european.

Avea vocea cultivată a unui gentleman englez. Am aflat apoi că învăţase la o şcoală de stat şi acum urma cursurile universităţii.

— Dl. Wills credea că trebuie să vin să vorbesc cu dumneavoastră, deoarece mama mea şi cu mine am fost în vecinătate astăzi şi, pentru că se ştia că am fost aici în vizită de curând, am putea fi bănuiţi.

— Bineînţeles, tinere, am spus eu; abia atunci l-am poftit să ia loc.

Marjorie asculta, fascinantă. Tânărul şi-a tras un scaun de partea cealaltă a biroului. Avea mănuşi închise la culoare şi un baston de abanos. Costumul lui era făcut de un croitor

de lux. Era mai elegant decât orice negru pe care-l văzusem vreodată. Nu avea nimic ostentativ în îmbrăcăminte, iar vocea era de gentleman adevărat.

A băgat mâna în buzunar, a scos o casetă de piele, a deschis-o şi mi-a întins o hârtie împăturită. Avea antetul: „17 martie, ziua sfântului Patrick, 1907, la Misiunea Iezuită din Kobulu”. Scrisă cu o cerneală care pălise de vreme, urmau aceste cuvinte: „Astăzi, în conformitate cu ritualurile sfintei biserici, am oficiat căsătoria dintre John Carlos Field, englez şi Lita, fiica lui Kosulu, şeful din Tuna, drept pantru care am eliberat acest certificat.

Michel Aloysius Valetti, s. J.

„Se confirmă – Moron, Comisar regal”

Automat, i-am înmânat documentul domnişoarei Venn. L-a citit.

— Este certificatul de căsătorie al mamei dumitale, a zis.

A încuviinţat.

— Dumneata eşti Miss Marjorie Venn? Nu te-am mai văzut, dar te cunosc foarte bine. Mama mea l-a cunoscut pe tatăl dumitale. Acum peste douăzeci de ani au venit împreună în satul nostru, tatăl meu şi al dumitale.

M-am gândit că acum era foarte bine să-l întreb despre viaţa lui Field în Africa, dar băiatul n-a vrut să-mi spună nimic, cu excepţia faptului că Field s-a purtat foarte urât cu mama lui şi a adus cu el alte triburi pentru a ataca satul şi l-a ucis pe şef – socrul lui.

Eram puţin şocat de faptul că un tânăr negru pretindea că este fiul unui alb, dacă aş fi avut puţină minte mi-aş fi dat seama că asta este una din glumele pe care le face natura în căsătoriile între oameni de culori diferite. Era de înţeles de ce Field îşi îndepărta servitorii ori de câte ori îl vizitau soţia şi fiul lui.

Primul meu impuls a fost să-l admir pe Field pentru că a făcut ceea ce trebuia pentru acest fiu de culoare, dar apoi mi-am dat seama că nu putea să facă altfel. Nu cred că soţia lui îl şantaja, dar ideea că s-ar afla că acest gentleman de

ţară era căsătorit cu o negresă era probabil suficientă ca să-l facă să-i plătească tăcerea. Nu putea nici să divorţeze şi nici s-o lase să divorţeze fără să iasă scandal. I-am spus că Field îi oferise mamei lui o mare sumă de bani pentru a depune o cerere la tribunalul districtual ca să divorţeze, dar mama lui nici nu voia să audă de divorţ pentru că fuseseră căsătoriţi catolic.

Am vrut să văd reacţia lui la testament, aşa că i-am spus că practic a fost exclus, exceptând o mie de lire. Nu a fost de loc surprins, mai mult l-a mirat faptul că îi lăsase totuşi ceva.

— Unde a murit tatăl meu? a întrebat deodată fata, dar Joseph Field nu putea să spună decât foarte puţine lucruri despre ce se întâmplase în Africa acum douăzeci de ani. Probabil că nu ştia foarte mult, deşi bănuiesc că ştia mai multe decât era gata să ne spună.

Cu toate acestea, a făcut puţină lumină în privinţa neînţelegerii dintre Field şi şeful din Tuna.

— Tatălui meu îi era greu să localizeze mina şi s-a întors să încerce iar. A încercat să-l convingă pe Kosulu – bunicul meu – să-l lase să ia o parte din aurul care se păstra în sat. Kosulu era şef cu puteri depline şi aurul fusese strâns secole de-a rândul. Pentru a pune mâna pe acest aur a atacat satul…

— Tatăl meu a luat parte la acest atac? a întrebat fata repede.

Joseph Field a negat.

— Nu, miss Venn. Asociaţia dintre ei se rupsese deja. La vremea aceea tatăl dvs. prospecta în altă parte. S-a întors în sat după ce Kosulu a fost rănit şi l-a îngrijit. John Field era foarte dezamăgit pentru că nu i se dăduse aurul. A crezut că dacă se căsătoreşte cu mama mea va putea intra în posesia aurului. În momentul acela dl. Venn era foarte bolnav. Mama mea îmi spunea că dorea să se întoarcă pe coastă, la ceea ce dvs. numiţi civilizaţie. L-am văzut

zâmbind. Cred că avea propria lui idee despre civilizaţie. În drum spre coastă tatăl dvs. a murit.

L-am întrebat de câte ori el şi mama lui au venit la Lone House, dar nu am aflat nimic de care să mă pot servi. Veniseră doar o dată fără invitaţie, atunci când Wills a trebuit să intervină pentru a o salva pe femeie de bătaia lui John Field.

Nu mai aveam altceva de făcut decât să-i iau numele şi adresa. Locuia împreună cu mama lui într-un apartament în Bayswater şi i-am spus că le voi face o vizită cu prima ocazie.

— Ce credeţi despre asta? am întrebat-o pe fată după ce a plecat.

A dat din cap.

Mi se părea tristă şi nu înţelegeam de ce, deşi nu-mi dau eu prea mult osteneala de a analiza sentimentele femeilor.

— Nu vi se pare tragic, bietul tânăr cu toate instinctele unui gentleman şi culoarea unui negru?

I-am spus că pe negri nu-i deranjează culoarea lor şi numai unui individ de mâna a treia îi funcţionează complexul de inferioritate deoarece se întâmplă să aibă o altă culoare decât individul care urmează să fie executat săpămâna viitoare pentru că i-a tăiat gâtul soţiei. Este cam tot acelaşi lucru cu un alb năucit că nu se potriveşte cu Paul Robeson.

Nu am mai făcut cercetări ci ne-am petrecut următoarea oră discutând despre Joseph John Field şi rolul pe care se poate să-l fi avut. I-am spus că ştiam că fuseseră în zonă în ziua aceea şi i-am spus şi de la cine avem informaţia. La auzul numelui lui Garry Thurston s-a înroşit şi a început să vorbească despre barca lui.

— Este ciudat, a spus. Dl. Field ura bărcile cu motor. Cred că nu-i plăcea să fie spionat şi credea că Garry vine până pe Flash ca să, ei bine, să mă vadă pe mine.

— Şi l-ai văzut des? am întrebat-o.

— Suntem prieteni foarte buni, a răspuns.

Este ciudat, dar o femeie nu-ţi va răspunde niciodată direct la o întrebare directă. Cu toate acestea, era un subiect în care deocamdată nu doream să intru, aşa că am trecut peste el.

Adevărul despre relaţiile lui John Field trebuia să se vadă la interogatoriu i-am spus asta lui Joseph când l-am văzut în afara locului crimei, dar nu a părut foarte supărat. Mi-a fost foarte clar că nu se făcuse risipă de afecţiune între tată şi fiu. În general, când vorbea despre el îl numea John Field. Se vedea că nu uitase incidentul cu biciul şi probabil mai erau şi alte incidente despre care nimeni nu ştia nimic.

Acum era uşor de înţeles de ce Field nu-l plăcea pe Wills – ştia prea multe şi probabil că se baza pe ceea ce ştia. Cred că femeia trebuie să-i fi spus detectivului că era soţia lui Field.

Brusc mi-a venit o idee.

— Te deranjează dacă-ţi pun o întrebare mai delicată, Miss Marjorie, am întrebat-o.

A zis nu şi am întrebat-o dacă nu cumva Field n-o ceruse în căsătorie.

— De trei sau patru ori, a spus încet şi nu am mai continuat, pentru că ar fi putut fi un subiect penibil pentru ea.

Din ceea ce îmi spusese se părea că Field dusese o viaţă de pustnic, nu cunoştea pe nimeni în vecinătate şi nu-şi făcuse nici un prieten.

— Dl. Voss l-a invitat o dată la cină, dar a refuzat. A încercat să cumpere Hainthorpe…

— Casa domnului Voss?

A încuviinţat.

— Nu-i plăcea să locuiască cineva atât de aproape de el şi cred că dorea să-şi construiască o casă pe Jollyboy Hill; de fapt, i-a oferit domnului Voss o sumă mare de bani numai pentru deal, dar oferta nu a fost acceptată.

În seara aceea nu se mai puteau face prea multe. Dl. Voss mă invitase să stau la el, aşa că după ce am condus-o acasă,

l-am rugat pe unul dintre oamenii noştri care se pricepe la motoare să mă conducă peste Flash. Acolo am găsit o maşinuţă cu două locuri pe care dl. Voss mi-o pusese la dispoziţie – nu mă pricep la bărci cu motor dar pot să conduc o maşină.

După cum am spus, casa se află într-o mică poiană înconjurată de copaci. Cărarea spre casă este de lăţimea unei maşini mici. Drumul trece puţin prin pădurice Tadpole, prin partea cea mai deasă. Eram la câţiva metri de ieşire, când am văzut, în lumina farurilor, pe cineva stând lângă un copac. Crezând că este unul dintre cercetaşi, am încetinit şi am strigat:

— Vrei să te duc acasă?

Nici nu am apucat bine să rostesc aceste cuvinte că silueta s-a şi îndreptat şi a tras de două ori spre mine.

Capitolul VI.

Gloanţele au trecut atât de aproape de mine încât am crezut că m-a lovit. O clipă am rămas înmărmurit de uimire. M-a adus la viaţă vederea siluetei care fugea. Într-o secundă am ieşit afară din maşină, dar deja nu-l mai vedeam. Dacă m-aş fi gândit să rotesc maşina cu farurile aprinse aş fi putut să văd. Dar aşa orbecăiam prin întuneric fără şansa de a-l urma.

Trebuie să spun că dl. Voss făcuse zeci de plimbări în pădurea Tadpole, deci existau o mulţime de cărări în toate direcţiile – un adevărat labirint, nu? M-am întors la maşină să iau lanterna, ceea ce ar fi trebuit să fac de la început. Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice căutare era o pierdere de vreme, dar un om în care s-a tras nu mai gândeşte la fel de calm ca un inspector şef care stă în biroul lui (după cum i-am spus mai târziu). Nu mi-a fost greu să găsesc locul în care stătuse. Am găsit două cartuşe de pistol automat zăcând pe iarbă. Mai erau calde când le-am găsit. Le-am păstrat, pentru că acum există un procedeu de a identifica pistolul din care s-a tras după cartuş, dar nu mi s-a părut o treabă satisfăcătoare pentru seara aceea. În cele din urmă

mi-am dat seama că era o pierdere de vreme să alerg prin pădure. Singura speranţă era ca focurile de armă să-i fi alarmat pe paznicii de vânătoare ai domnului Voss şi să-l fi văzut pe om. Se pare că fuseseră alertaţi, dar în direcţie greşită. Căsuţele lor erau de partea cealaltă a casei şi i-am întâlnit alergând în drumul meu spre Hainthorpe. Până când le-am spus ce s-a întâmplat, mi-am amintit că aveam doi sau trei detectivi la Lone House care ar dori să ştie ce-i cu focurile de armă, aşa că m-am întors să le spun.

Tocmai le spuneam să se anunţe posturile de poliţie din jur, gândindu-mă la un baraj pe drumuri, când am auzit alte două focuri trase foarte repede. Veneau din direcţia Hainnthorpe., M-am suit iar în maşină şi m-am repezit pe drum, dar nu atât de repede cât s-ar fi putut pentru că aveam poliţişti şi paznici de vânătoare înghesuiţi în maşină sau agăţaţi de praguri.

Intrarea la Hainthorpe este o galerie şi primul lucru pe care l-am văzut în lumina farurilor a fost o scară aşezată de-a latul drumului. Casa era în fierbere. Un servitor, care părea bolnav de frică, m-a întâmpinat şi m-a rugat să vin în camera domnului Voss. Ne-am dus cu liftul. Dl. Voss stătea în pat. Era roşu la faţă, părul lui alb era zbârlit şi era în pijama.

— Priveşte! a urlat şi mi-a arătat spătarul curbat al patului.

Fusese făcut din lemn aurit, dar acum, pe o distanţă de vreo treizeci de centimetri era zdrobit.

— Au tras în mine, a spus.

(Să fi zis „a spus”? A urlat.)

— Priveşte!

Deasupra patului era o gaură pătrată în perete care distrusese zugrăveala şi-o aruncase în toate părţile. Distrugerea era atât de mare încât nu părea făcută de un glonţ automat.

Când mi-a arătat uşile care duceau spre galerie am înţeles de ce.

Una din uşi era făcută bucăţele, iar cealaltă avea o gaură foarte clară – ambele gloanţe trebuie să fi ricoşat în momentul în care s-au lovit de opoziţia geamului. Am ieşit deasupra galeriei. Era înconjurată de o balustradă joasă şi avea deasupra un gen de umbrelă – dl. Voss obişnuia să se ducă acolo să stea la soare şi uneori dormea acolo.

Pe balustradă am descoperit unul dintre cartuşe, iar celălalt pe alee în dimineaţa următoare.

După ce l-am liniştit pe dl. Voss mi-a povestit ce se întâmplase. Se pare că nu auzise primele două focuri trase asupra mea, dar fusese trezit de zgomotul unei scări care era sprijinită de galerie. S-a ridicat în pat şi a aprins lumina.

— A fost cea mai mare prostie pe care puteam s-o fac, pentru că nemernicul putea să-şi vadă ţinta. Nici n-am aprins bine lulmina şi bang! Aproape că am văzut geamul zdrobindu-se.

Deşi fusese considerat ca un om cu nervii de oţel, tremura din cap până în picioare. O aşchie de lemn îi tăiase mâna dreaptă şi o avea înfăşurată într-o batistă. Am vrut să-l vadă un doctor, dar a respins ideea dispreţuitor. Am coborât în timp ce se îmbrăca ajutat de un servitor şi după un timp a coborât cu liftul şi a venit în bibliotecă. Era mult mai calm şi se gândise deja la o mulţime de teorii – destule pentru a sta treaz toată noaptea.

Am chemat toţi servitorii din casă în bibliotecă şi i-am interogat unul câte unul. Nimeni nu-l văzuse pe cel care trăsese. Scara aparţinea grădinarilor şi era folosită în livadă, dar stătea pe lângă casă. I-am întrebat pe toţi dacă nu văzuseră un pistol în posesia lui Veddle. Nu prea ştiau, doar un grădinar văzuse un pistol automat în căsuţa lui Veddle. Dl. Voss era foarte sigur.

— Fără nici o îndoială că avea un pistol, a zis. L-am văzut exersând o dată şi i-am spus să-l arunce în râu.

Mi-a spus atunci ceva ce nu-mi spusese niciodată înainte – în ultimul an primise două scrisori de ameninţare scrise de

un anonim.

— M-am gândit că nu merită să le păstrez, a spus. Erau scrise de un analfabet şi m-am gândit mereu la nişte ţigani pe care i-am dat afară de pe pământul meu cam anul trecut pe vremea asta.

— Nu erau scrise de Veddle?

— Nu, a spus încet. De fapt, cred că până acum nu i-am văzut scrisul de mână al lui Veddle.

Aveam în buzunar bucăţica de hârtie pe care o luasem din căsuţa lui Veddle şi i-am arătat-o. A examinat masa şi a citit următoarele cuvinte: „Opreşte la a doua piatră dintre tufişuri, întoarce la Amberly Church a treia în jos”.

Am luat hârtia de la el. Aş fi putut să jur că al treilea şi al patrulea cuvânt erau „aruncătură de piatră” dar mi-am dat seama că am făcut o greşeală. Chiar schimbând cuvintele pentru mine era acelaşi lucru.

— Cred că este scrisul lui Veddle, a spus. Ce înseamnă?

— N-am nici cea mai vagă idee, am răspuns. Problema este alta – seamănă scrisul cu cel din scrisorile anonime primite?

A dat cap.

— Din câte îmi amintescu, nu.

A scos nişte scrisori din buzunar, încercând să găsească un bileţel scris de Veddle. Era unul dintre acei oameni neatenţi care ţin bani, scrisori şi alte fleacuri în acelaşi buzunar. Căutând printre ele a aruncat cam jumătate.

— Am buzunarele pline de fel de fel de prostii, a spus. Eu le numesc coşul de hârtii al unui burlac.

M-am aplecat şi i-am scos din coşul de hârtii ceva ce aruncase. Se poate să fi fost bancnote vechi, pătate cu cerneală, dar am nasul fin la mirosul banilor.

— Poate că eşti dumneata un om bogat, am spus, dar n-ai nici un motiv să arunci banii la coşul de hârtii.

Erau patru bancnote, trei de zece lire şi una de douăzeci de lire.

A chicotit la gândul neglijenţei sale.

— Poate de aceea se ocupa de pe urma neatenţiei mele?

Era aproape 4 când m-am dus în camera mea după ce am vorbit îndelung cu inspectorul şef la telefon.

Eu sunt un poliţist de modă veche care are obiceiul de a-şi nota în agendă. Cu o bucată de creion şi o hârtie îmi pot aduna gândurile pe o pagină. Iată faptele:

1. Un bărbat foarte bogat care locuia într-o casă singuratică pe malul râului a fost ucis. Singura indicaţie palpabilă este o amprentă de picior gol pe pământul din exterior.

2. În momentul crimei şi închisă într-o cameră din casă se află secretara lui particulară, o tânără căreia i-a făcut curte deşi era însurat. Era imposibil să fi închis uşa singură deoarece cheia uşii a fost găsită în buzunarul celui mort când a fost căutat.

3. Unul dintre detectivii angajaţi să-l păzească pe Field dispare şi descoperim că este fratele lui Veddle – valetul domnului Voss, un tip care s-a certat şi s-a bătut cu Field şi care l-a ameninţat că se va socoti cu el.

4. Veddle şi Wills dispar, dar în noaptea următoare crimei apar nişte persoane necunoscute care trag în mine şi încearcă să-l asasineze pe dl. Voss.

5. Dl. Garry Thurston, care o iubeşte pe secretară, are o barcă cu care s-ar putea apropia de casă fără să fie văzut. Declară, ceea ce este confirmat, că se plimba de-a lungul râului aproximativ la ora crimei şi descoperă o negresă, care este soţia lui Field şi un tânăr negru care este fiul lui Field, foarte aproape de casă.

După ce am scris toate acestea, soarele răsărise deja. Nu mai îmi era somn. E ciudat – există un punct dincolo de care oboseala nu mai poate fi suportată: ori cazi într-un somn greu ori eşti deodată foarte vioi. Eu eram foarte vioi. Am făcut baie, m-am ras, m-am îmbrăcat, am coborât şi am ieşit afară. Avea să fie o zi minunată – soarele era sus, aerul era proaspăt şi plăcut. Am hotărât s-o iau prin parc către Lone House. Ştiam că detectivii vor fi acolo şi voi putea să beau o cafea cu cei care nu dormeau.

Am plecat destul de vesel, neştiind că aveam să fac o descoperire care urma să schimbe toată povestea.

După cum v-am spus pentru a ajunge în locul unde râul se lăţeşte într-un mic lac trebuie să treci prin pădurea Tadpole. Păsările cântau şi era o dimineaţă pe care nu puteai s-o asociezi cu poliţia, cu crimele şi cu focurile în miez de noapte.

Am ajuns în locul în care se trăsese în mine, deşi nu mă aşteptam să găsesc nimic. Am simţit nevoia de a ieşi din cărare şi de a cerceta printre tufişuri. Exista posibilitatea de a găsi ceva ce ne scăpase. Răscoleam cu un băţ prin vegetaţie şi eram pe punctul de a pleca, când deodată am văzut două picioare ieşind dintr-un tufiş. Erau depărtate, cu degetele în sus. Omul, oricine ar fi fost el, era probabil întins pe spate.

Nu mă emoţionez uşor, dar ceva în nemişcarea acestor picioare mi-a dat fiori pe şira spinării. Am ocolit repede tufişul. Un bărbat era întins pe spate, cu braţele întinse şi cu faţa întoarsă spre cer. Nu era nevoie să vezi sângele de la gât ca să-ţi dai seama că e mort.

Mă uitam la el fără grai. Era singurul om pe care nu mă aşteptam să-l găsesc ucis în dimineaţa aceea de vară.

Capitolul VII.

Omul ucis era Veddle. Fusese împuşcat de aproape, iar doctorul care l-a văzut după aceea a zis că probabil a fost ucis instantaneu.

Ceea ce m-a izbit pe moment era faptul că nu fusese ucis acolo unde a fost găsit. Atitudinea lui, faptul că nu era aproape de loc sânge pe pământ şi faptul că mai târziu am găsit urmele unui corp greu târât printre tufişuri, totul mi-a confirmat prima impresie.

N-am făcut nici un fel de cercetări pe moment, căci am luat-o la fugă prin pădure pentru a ajunge la marginea apei şi pentru a cere ajutor de la Lone House. Primul lucru pe care l-am văzut era ciudata barcă a lui Garry Thurston. Era legată la mal, de un copac şi fusese trasă de apă aproape în

întregime pe mal. Unul dintre oamenii noştri era pe pajişte, aşa că i-am strigat să traverseze. A venit în băncuţa cu motor.

— De când este barca asta aici? am întrebat.

— Nu ştiu. Am văzut-o cam acum un sfert de oră când am ieşit pe pajişte şi m-am întrebat ce face acolo. Este a domnului Thurston, nu?

Nu prea mă gândeam atunci la proprietarul bărcii, ci l-am dus la locul unde zăcea cadavrul şi am început amândoi cercetările.

Nu auzise nimic în timpul nopţii, dar spre dimineaţă i se păruse că aude motorul unei maşini. Părea că vine de foarte departe şi nu semăna cu zgomotul de împuşcături pe care-l auzise mai de vreme seara.

Am căutat repede prin buzunarele lui Veddle pentru că deja îi fuseseră întoarse pe dos. În buzunarul de pe coapsă, pe care era aşezat am găsit bani – cam două sute de lire. Banii m-au şocat şi mi-au stricat toate calculele iniţiale. Asta dovedeşte cât este de periculos ca un poliţist cu experienţă să-şi facă o părere prea repede.

— O sută optzeci de lire, a spus sergentul după ce i-a numărat.

I-am pus în buzunar fără un cuvânt.

Am început să cercetăm pădurea şi în zece minute am găsit locul unde fusese comisă crima. Ne-am fi putut da seama după nişte semne, dar am găsit o valiză şi un pardesiu.

Locul era cam la treizeci şi ceva de metri de şoseaua care trecea prin pădurea Tadpole, foarte aproape de locul unde se trăsese în mine cu o seară înainte.

N-am avut timp să cercetăm valiza decât superficial şi nu ne-a spus prea mare lucru.

M-am întors la Flash şi am examinat barca lui Garry Thurston. Podeaua cocpitului era acoperită cu un covor de cauciuc în carouri albe şi albastre; pe covor erau urme de picioare pline de noroi. Nu era foarte mult noroi, dar erau

foarte ude; se părea că cineva se rostogolise prin apă înainte de a se urca în barcă.

Luând bărcuţa cu motor, m-am dus la hangar. Porţile dinspre râu erau larg deschise; uşa dinspre pământ era închisă. Ştiam, îmi spusese Garry Thurston, că porţile se deschid automat apăsând o manetă din interiorul hangarului şi asta se putea face numai din interior. Hangarul era susţinut de piloni şi mi-am dat seama că cineva care ar veni pe sub apă ar putea să se caţere în interior. I-am spus detectivului să ducă valiza la Lone House şi luând maşina poliţiei m-am dus la Dobey Manor, locuinţa domnului Garry Thurstan.

Era un vechi conac elisabetan, unul dintre locurile care se vizitau în zonă. Nu sunt obişnuit cu apucăturile clasei nelucrătoare şi am crezut că îmi va trebui o oră ca să mă fac auzit la ora aceea a dimineţii. Dar prima persoană pe care am văzut-o când am coborât din maşină a fost însuşi Garry Thurton. Era treaz şi îmbrăcat şi după cum arăta am bănuit că nu dormise toată noaptea. Era neras şi arăta ca după o lungă partidă de pocher.

— Te-ai trezit devreme, domnule Thurston, am spus şi a zâmbit.

— N-am dormit toată noaptea. Abia am ajuns. Şi apoi, zise brusc, l-au găsit pe Veddle?

Era întrebarea pe care mă aşteptam să mi-o pună şi am fost luat prin surprindere. Nu credeam că-l interesează persoana lui Veddle.

— Da, l-am găsit, am răspuns.

L-am privit drept în faţă, dar arăta ca o mască şi nu mi-a spus nimic. A tăcut un moment şi apoi a zis:

— Deci l-aţi găsit?

Vorbea foarte rar ca şi când ar fi gândit fiecare cuvânt.

Mă aşteptam să mă întrebe unde fusese găsit Veddle. Am intuit că întrebarea îi stătea pe buze, dar dintr-un motiv oarecare nu a îndrăznit să o pună. Venisem să-l întreb despre barcă. Era un interogatoriu de prevedere pentru a

clarifica dacă permisese cuiva dintre vecini să folosească barca.

Dar atitudinea şi înfăţişarea lui mi-au schimbat punctul de vedere.

— Da, am continuat privindu-l fix, l-am găsit împuşcat în pădurea Tadpole.

Era un tânăr frumos, dar când a vorbit faţa lui părea cenuşie şi bătrână.

— Nu-i adevărat! A vorbit aproape în şoaptă. Împuşcat! Doamne Dumnezeule! Ce groaznic!

Nu era momentul să facem conversaţie de politeţe – i-am pus următoarea întrebare fără ocolişuri.

— Unde aţi fost toată noaptea, domnule Thurston?

A roşit violent. Nu a încercat să ascundă faptul că nu fusese în pat.

— M-am fâţâit prin împrejurimi, s-a bâlbâit. N-am putut să dorm – Veddle mort! Ce lucru absolut înfiorător!

De ce îl interesa Veddle atât de mult, viu sau mort? Asta mă punea pe gânduri; dar atât de multe lucruri mă puseseră pe gânduri în ultimele douăzeci şi patru de ore.

A oprit orice alte întrebări spunând:

— Să intrăm şi să bem o cafea; întorcându-se brusc, a luat-o înaintea mea prin grădină, pe scări până la terasa din faţa casei.

Primul lucru pe care l-am văzut pe terasă a fost ceva sub o pânză care arăta ca o mitralieră. Mi-a văzut privirea în direcţia aceea şi eu am observat că s-a încruntat. Ar fi trecut peste, dar eram curios.

— Asta, a zis puţim încurcat, este un telescop. Casa, după cum vedeţi, este construită pe o înălţime şi dacă este senin se vede la 40 de mile depărtare. Dacă n-ar fi Jollyboy Hill s-ar vedea destul de bine catedrala St. Paul şi s-ar putea spune cât e ceasul după orologiul ei.

Era o dimineaţă destul de senină. Cam la cinci mile se vedea săgeata unei biserici.

— Ce biserică este? am întrebat.

— Este Amberley, a răspuns.

Amberley Church! Mi-am amintit bileţelul găsit în camera lui Veddle: „Opreşte la a doua piatră dintre tufişuri, întoarce la Amberley Church a treia în jos”.

Părea nerăbdător să intrăm, aşa că a luat-o înaintea mea şi s-a întors să vadă dacă îl urmam.

În general vorbind nu eram uşor de aiurit, dar comportamentul acestui tânăr, interesul pentru Veddle şi faptul că nu fusese acasă toată noaptea – noaptea în care fusese ucis Veddle – îmi răsturnaseră cele câteva teorii destul de interesante care mi se formaseră în minte.

În timp ce stăteam în holul care arăta ca o micuţă capelă i-am spus de ce am venit. S-a uitat fix la mine când i-am vorbit despre barcă.

— Nu înţeleg, a spus. N-am mai folosit barca de când m-aţi văzut pe râu. Vreţi să-mi spuneţi unde aţi găsit-o?

I-am descris poziţia unde fusese amarată barca şi spre surprinderea mea a întrebat:

— Lucrurile lui Veddle erau în barcă sau pe mal?

Când i-am spus despre valiză am avut impresia că a pălit puţin. S-a ridicat repede de la masă, lăsându-şi cafeaua neatinsă şi a început să se plimbe de colo colo prin cameră. Nu ştiam ce să mai cred. Neliniştea lui nu era firească pentru un om care nu are nimic mai mult decât un interes de ocazie în moartea lui Veddle.

L-am întrebat iar.

— Ce-ai făcut azi noapte?

— Am fost în oraş, a răspuns.

Avea în voce ceva de genul „mai du-te dracului” ceea ce era puţin neaşteptat.

— Domnule inspector, nu văd de ce vă interesează mişcările mele.

— La ce oră te-ai dus în oraş?

— La şapte seara, se poate să fi fost opt. Nu am luat cina aici.

M-am uitat la costumul lui gri. Trebuie să se fi dus în oraş cu treburi foarte importante dacă a stat toată noaptea. Atunci mi-am dat seama că nu se întorsese de mult când am sosit eu, dar greşeam pentru că apoi am aflat că se întorsese pe la trei.

Nu avea nici un rost să-l alarmez. I-am zâmbit cât am putut de frumos.

— Ţi se răceşte cafeaua, domnule Thurston, am spus şi mi-am mai turnat o cafea. Dacă v-am pus vreo întrebare pe care nu trebuia s-o pun îmi pare rău.

Mi-am băut cafeaua.

— Cred c-o să mă întorc la Lone House să văd ce au găsit în valiza lui Veddle. Ai mai văzut-o pe Miss Venn în ultima vreme…

Nici nu pusesem bine întrebarea când am auzit o voce de femeie în spatele meu.

— Pot să intru, vă rog?

Am întors capul. În cadrul uşii era o femeie. Cred că avea cam patruzeci de ani. Era subţire şi înaltă, îmbrăcată într-un costum îngrijit şi deşi nu avea nici culoarea şi nici trăsăturile specifice rasei am ştiut că este negresă şi am bănuit că este soţia lui John Field.

Capitolul VIII.

Ultima persoană din lume pe care m-aş fi aşteptat s-o văd era negresa cu care se însurase John Field în Africa şi am fost atât de surprins încât nu am putut să scot nici un cuvânt. Nu vă puteţi imagina nimic mai ieşit din comun decât această tânără femeie în holul înalt şi boltit al conacului. Nu se potrivea cu ţara şi nu se potrivea nici cu casa.

Ciudat este că în timpul nopţii mă hotărâsem s-o văd în ziua aceea.

M-am întors către Garry Thurston. Mă aşteptam să arate stânjenit, dar nu era.

— N-o cunoaşteţi pe doamna Field? a spus cât se poate de calm. Am adus-o din oraş azi dimineaţă devreme – pe ea şi

pe fiul ei.

Era una din acele situaţii când nu-ţi găseşti cuvintele pentru a începe o conversaţie. Cel puţin eu nu puteam.

— De ce ai adus-o aici? am întrebat în cele din urmă.

— Pentru că vreau să ştiu mai multe despre John Field, mult mai multe decât ştiu.

Problema este că până în acele momente nu-l luasem prea-n serios pe tânărul acela. Ştiu că barca lui fusese văzută în vecinătatea casei cam la ora la care fusese comisă crima şi unul dintre subordonaţii mei propusese să fie interogat. Dar mai ştiu şi o mulţime de lucruri despre criminali, iar dacă un tip educat face o crimă, de obicei nu comite erorile pe care le fac idioţii.

M-am uitat de la el la femeie. Atunci îşi dăduse seama cine sunt şi mă privea cumva înţelegător şi plin de curiozitate. Dl. Thurston a invitat-o înăuntru şi i-a oferit un scaun.

— Deci, domnule Thurston, poate ai să-mi spui ce vrei să ştii despre Field? Poate te pot lămuri.

A dat din cap.

— Nimic din ceea ce vreau să ştiu despre Field nu este legat de crimă, a spus. Doream să aflu detalii despre viaţa lui anterioară şi doamna Field a fost atât de amabilă să vină.

— Trebuia să o aduceţi aici domnule Thurston? Nu puteaţi să o întrebaţi la Londra?

A dat din cap.

— Întrebările pe care doream să i le pun trebuiau puse aici, a răspuns scurt şi mi-am dat seama că nimic nu l-ar face să-mi spună mai multe. Uitându-mă la femeie mi-am dat seama că nici ea nu mi-ar fi mai de folos.

Am lăsat la o parte povestea cu zâmbetul de prieten de familie şi am început să-l întreb în legătură cu mişcările lui din timpul nopţii. Avea un alibi de neclintit. Fusese în oraş, dus şi adus de şoferul lui. Nu putea să fi fost aproape de pădurea Tadpole când s-a comis orima. Nu cred că mai eram la fel de buni prieteni când am plecat, dar era genul

de om care trebuia să ştie că nu-mi făceam decât datoria şi să nu-mi poarte pică.

Nu m-am dus direct acasă. Am simţit nevoia să mă duc pe Jollyboy Hill. Sunt poliţist de prea multă vreme ca să mă aştept la ceea ce se numeşte inspiraţie, dar bănuiam că o dată ajuns în vârful dealului o mulţime de lucruri se vor limpezi.

Ei bine, nu s-au limpezit.

Am coborât pe cealaltă parte a dealului prin pădurea Tadpole şi am stat privind poliţia locală ale cărei cercetări nu au adus nimic nou cu excepţia unui prosop. Era cam ciudat să-l găseşti în scorbura unui copac. Nu fusese mult folosit şi părea adus de la spălătorie de curând, deşi era umed şi mototolit. Pe margine am găsit numele aşa cum se pune la spălătorie – era Veddle.

Dar cea mai importantă descoperire a dimineţii a fost făcută de un detectiv din poliţia din Berkshire care a plecat cu şalupa pe râu în speranţa că va găsi ceva. Aşa sunt amatorii – îşi imaginează că vor găsi indicii presărate pe toată suprafaţa pământului. Dar ăsta a avut noroc pentru că a găsit ceva de mare importanţă pentru caz. Era o foaie de hârtie care plutea pe apă şi cineva care n-ar fi fost atât de optimist ca el ar fi trecut pe lângă ea.

S-a dus cu şalupa lângă ea şi a pescuit-o. Era o foaie ruptă dintr-un calendar cu data de 4 august anul curent. Ar fi aruncat-o înapoi dar pe spate a văzut ceva scris cu creionul şi după ce a citit mi-a adus-o.

Primul lucru care m-a frapat când am văzut-o a fost faptul că mai văzusem un calendar de aceeaşi dimensiune înainte, dar nu mai ştiam unde. Scrisul de pe spate era cu creion chimic şi apa îl amestecase rău, dar se putea citi uşor. Sus avea numărul 23, ceea ce era evident numărul paginii, pentru că scrisul începea în mijlocul unei propoziţii.

„. am ţinut mereu ochii deschişi. Şi am stat şi cu urechile ciulite. L-am văzut pe Field o dată în pădurea Tadpole, dar m-a văzut şi el şi s-a întors înapoi peste Flash. M-am dus

două seri la rând şi am privit-o bine pe fată în timp ce pleca acasă. Mi-am dat seama ce puteam să fac. Dacă m-aş însura cu ea eram un om făcut, aşa că m-am străduit să-i plac. Oricum, nu era decât o biată secretară şi nu ştia…” „Nu ştia” erau ultimele cuvinte de pe hârtie. Ce nu ştia? Pentru mine era evident. Nu ştia că era moştenitoarea lui Field, dar Veddle ştia.

Ceea ce mă interesa mai mult la hârtia asta era faptul că făcea parte dintr-o poveste mai lungă. Unde erau celelalte foi? L-am trimis pe ofiţer înapoi cu şalupa să cerceteze râul până la Tamisa şi apoi m-am îndreptat spre căsuţa în care locuise Veddle.

Cineva se dusese acasă şi-l trezise pe dl. Voss. I-am văzut scaunul mecanic bâzâind pe cărare către mine şi mi-am dat seama că abia se sculase din pat deoarece era încă în pijama şi în halat.

— Este adevărat că Veddle?… Când s-a întâmplat? De ce nu m-aţi trezit şi pe mine?

Nu puteam să răspund la toate întrebările pe care mi le pusese, dar i-am spus că mă duc să cercetez căsuţa şi l-am rugat să-mi dea cheia. A fluierat şi unul dintre grădinari a venit în fugă; l-a trimis acasă să aducă cheia în timp ce mergeam spre căsuţă. Era făcută din cărămidă şi avea acoperiş de şindrilă. A trebuit să aşteptăm puţin până s-a întors grădinarul şi i-am spus domnului Voss atât cât am considerat că trebuie să ştie. Era foarte gânditor.

— Trebuie să fi fost pe aici aseară. Crezi că el a tras în noi?

N-am putut să răspund la întrebarea asta până nu am deschis uşa căsuţei. Când am deschis uşa, răspunsul era acolo, pe masă – un pistol Browning, cu ţeava încă murdară după focurile care se trăseseră şi cu încă şapte cartuşe nefolosite în încărcător.

Camera era aşa cum o lăsasem, doar calendarul (acum îmi aminteam) pe care-l văzusem pe perete era alb şi putea fi folosit ca hârtie de scris. Nu mă mai îndoiam că aşa le folosise Veddle.

Tocul şi cerneala erau pe masă. Cum intrase? M-am dus la uşă – dl. Voss nu putea intra deoarece intrarea era prea strâmtă. L-am întrebat dacă mai există altă cheie. A dat din cap.

— Se poate să-şi fi făcut una, dar eu nu ştiu să mai existe alta, a spus.

Mă întorceam spre cameră când m-a chemat.

— Mă gândesc că poate a fost aici tot timpul.

— În timp ce am cercetat înainte, adică?

A încuviinţat.

— Da. Sub casă există o pivniţă. Cred că se folosea pentru depozitat vin înainte. Ciudat că nu m-am gândit până acum. În dormitor este o trapă.

Am căutat în dormitor, am dat covorul la o parte şi bineînţeles că am găsit trapa. O scară de lemn ducea în jos şi nu era nevoie de mare cercetare să-ţi dai seama că în pivniţă se dormise şi se locuise, deoarece exista un pat de campanie, nişte pături şi o veioză electrică.

Deci aici stătuse ascuns Veddle. Locul era bine aerisit şi ar fi putut să stea acolo fără să-i dea cuiva prin cap timp de o săptămână. Am găsit o cutie de biscuiţi, vreo şase sticle de apă minerală şi o bucată de caşcaval într-un dulap în spatele patului.

Nu exista nici o altă indicaţie. Am urcat treptele, am închis trapa şi am chemat un ofiţer să stea de pază. Dl Voss şi cu mine ne-am întors în casă. Trebuia să-i telefonez inspectorului şef şi să-l rog să-mi mai trimită nişte oameni.

Dl. Voss a trebuit s-o ia cu scaunul său pe alt drum. A luat-o pe un drum către terasă, dar mă aştepta când am urcat scările. Atunci a făcut o sugestie care m-a uluit. Când spun m-a uluit, vi se creează probabil o impresie greşită. Nimic nu mă uluieşte, dar era destul de neaşteptată.

— Se poate că povestea morţii lui Veddle să nu ajungă în ziare? a întrebat.

— De ce naiba, domnule Voss?

S-a uitat la mine gânditor.

— Probabil că te gândeşti că nu sunt întreg la minte, dar cred că dacă ştirea este reţinută astăzi, mâine dimineaţă îl ai în mână pe asasin.

Nu putea să-mi dea nici un motiv. Nu-mi plac oamenii care sunt misterioşi, deoarece în nouă cazuri din zece nu au de ce să fie misterioşi. Apoi i-am spus despre bucata de hârtie care fusese găsită pe râu. Inspectorul şef îmi spusese că sunt un bătrân vorbăreţ. Poate că da; dar îmi dădusem seama că cel mai greu mod de a rezolva un caz ca ăsta este să taci din gură – atunci am crezut că este momentul să vorbesc.

A luat hârtia pe care o aveam în buzunar şi a examinat-o.

— Da, este scrisul lui Veddle, a spus în cele din urmă. Evident este o parte dintr-o poveste mai lungă. Mă întreb ce s-a întâmplat cu restul?

Era un lucru pe care şi eu doream să-l aflu.

Capitolul IX.

Am dus scrisoarea în birou şi am examinat-o atent şi apoi, cu permisiunea domnului Voss, l-am chemat pe majordomul său. Văzusem un telefon în căsuţă şi doream să ştiu dacă este conectat la cel din casă. Majordomul mi-a spus că nu şi mi s-au luminat o mulţime de lucruri legate de moartea lui Veddle.

Am chemat centrala din zonă şi am pus o serie de întrebări. Desigur, nu putea răspunde pentru că abia intrase de serviciu. Peste o oră, când luam micul dejun, am fost chemat la telefon. Centralista avea toate datele de care aveam nevoie. De la telefonul din căsuţă se primise un mesaj pe la zece în seara anterioară şi se ceruse un număr la Londra. Veddle vorbise cam şase minute, dar centralista nu ştia cu cine. Se ştia numărul, deci am aflat uşor că era un mic hotel lângă gara Paddington. Nu locuia nimeni cu numele Wills, dar portarul lăsase scris că un anume domn Staines fusese căutat la telefon pe la zece seara. Dl. Staines nu era la hotel atunci când am telefonat eu. Nu am vrut să risc aşa că am luat legătura cu Yard-ul imediat şi am trimis

doi ofiţeri să-l ridice pe dl. Staines şi să vadă cât de mult seamănă cu Wills. Când m-am întors, dl. Voss elaborase deja o nouă teorie care semăna aşa de mult cu a mea încât mă întrebam dacă nu vorbisem cu voce tare.

— Sunt sigur că şi Wills este amestecat în asta, a zis. Nu m-aş mira să fie cel care i-a furat barca lui Garry Thurston – majordomul mi-a spus că a fost găsită amarată pe Flash.

— În cazul acesta, am spus eu, Wills a auzit ultimele cuvinte ale fratelui său. Dar de ce a plecat fără Veddle este un mister.

Voss a revenit la povestea cu publicitatea şi părea foarte cinstit.

— Sooper, trebuie să-ţi dai seama că am o minte de om de ştiinţă. Poate nu sunt un bun detectiv, dar am darul de a deduce. De când nu-mi mai pot folosi picioarele mi-am petrecut timpul rezolvând probleme mai complicate decât asta. Mai mult decât oricând, cred că dacă ziarele nu scriu despre uciderea lui Veddle până mâine ai asasinul.

— Vrei să spui că l-a ucis Wills? am întrebat.

A dat din cap.

— Bineînţeles că nu. Wills era sigur complice. A venit pe râu cu barca azi noapte ca să-l ia pe fratele lui. Aţi verificat la centrala telefonică, nu-i aşa? Fără să mă fi mişcat din această cameră să mi se fi spus ceva de către cineva care v-ar fi ascultat conversaţia, pot să spun că aţi întrebat la centrală ce mesaje s-au schimbat azi noapte între căsuţă şi o destinaţie necunoscută.

Am rânjit.

— Nu, nu fac presupuneri, vă spun sigur, a spus dl. Voss şi faţa lui era din ce în ce mai roşie, părul alb îi era zbârlit de emoţie. Şi pun pariu că ai aflat că l-a sunat pe fratele lui, sau dacă n-ai aflat îţi spun eu că aşa este. L-a rugat pe fratele lui să vină să-l ia. Iar fratele lui a venit cu barca.

— De ce nu pe şosea?

— Drumurile sunt supravegheate, nu? Ce şanse are o maşină să treacă pe o distanţă de o milă de acest loc? Nu, a

venit pe râu, probabil cu o barcă cu vâsle – trebuie să fi avut o barcă cu vâsle ca să poată ajunge să fure ciudăţenia lui Garry Thurston. A adus-o până unde ai găsit-o şi s-a întâlnit cu fratele lui care probabil s-a întors la căsuţă să-şi ia valiza sau ceva. Ai găsit vreo valiză, apropo? Cred că da. Se poate să-i fi dat povestea crimei lui Wills care a plecat cu barca cu rame înaintea celei cu motor convins că fratele lui o să scape.

— Nu văd de ce să ascundem această poveste de presă, am spus.

— Chiar nu vezi?

Vocea lui Max Voss era foarte liniştită.

— Eu, da! Doi oameni au fost ucişi, amândoi de aceaşi mână. A bătut în masă, accentuând fiecare cuvânt. Singura persoană care cunoaşte asasinul este Wills. Publică vestea că Veddle a fost găsit mort şi Wills va ieşi la suprafaţă şi va avea aceeaşi soartă ca şi Field şi fratele lui!

Era un punct de vedere nou. Nu mă gândisem că Wills se ascunde de altcineva decât de Superintendentul Minter. Mie nu-mi place ca teoriile mele să fie răsturnate de altcineva. Nimic nu mă deranjează mai mult decât să lucrez un caz până când fiecare amănunt este clar şi apoi cineva să-mi arate că ceva nu este în ordine. Dar dl. Voss era un om pe care îl respectam şi cu cât îl vedeam mai mult cu atât îl respectam mai mult. N-am încredere în detectivii amatori, cei despre care citeşti în cărţi, dar dacă ar trebui să lucrez cu unul din ei aş vrea să semene cât mai mult posibil cu dl. Voss, pentru că fără îndoială îi mergea mintea.

M-am gândit că Marjorie Venn întârziase când a apărut la Lone House în dimineaţa aceea, dar adevărul este că mă sculasem aşa de devreme încât ora zece dimineaţa mi se părea mijlocul zilei. Făcusem o copie după ceea ce scria pe hârtie şi i-am arătat-o. A fost uimită, deşi şi-a amintit câteva ocazii când Veddle a încercat să facă cunoştinţă cu ea. Fusese o dată la un cinema la Reading (într-o sâmbătă după

amiază şi se dusese la Reading cu autobuzul) şi Veddle se aşezase lângă ea.

O vreme nu i-am spus că omul este mort. De fapt a aflat de la unul dintre servitori şi a venit la mine foarte tulburată. Vedeam că povestea o calcă pe nervi şi mă întrebam dacă să nu-i dau voie să plece la Londra. Avocatul domnului Field urma să vină în ziua aceea şi deoarece moştenise banii domnului Field putea să-şi permită să stea la cel mai bun hotel din oraş şi ştiam că avocatul îi va da bani cash. Dar când am făcut propunerea nici nu a vrut să audă de ea.

Vorbind întâmplător de Garry Thurston am înţeles de ce nu voia să plece. Am văzut-o roşind şi am bănuit că ea şi Garry sunt prieteni mult mai apropiaţi decât recunosc.

Cred că a bănuit ideea mea pentru că a schimbat subiectul.

— Nu sunt de loc nervoasă şi ar fi mai bine să stau aici până când se termină povestea asta îngrozitoare, a spus. Nici nu mă gândesc să plec înainte ca toate afacerile domnului Field să nu fie puse la punct.

În după amiaza aceea am avut o lovitură. Inspectorul nostru şef este un om foarte amabil, dar nu este un om sensibil. Pentru că dacă ar fi fost nu l-ar fi trimis pe Superintendentul Gurly să exercite ceea ce el numea un control general.

Gurly îmi este superior. Nu am nimic de spus împotriva lui; este un tată bun şi un soţ acceptabil. Este gras şi mie nu-mi plac oamenii graşi, deşi am cunoscut unii cu care m-am înţeles. Cu Gurly însă nu mă puteam înţelege de când eram amândoi simpli poliţişti. Era genul de om care le ştie pe toate, numai că nu ştie cât de puţin ştie şi bineînţeles când a venit primul lucru pe care l-a făcut a fost să schimbe totul, să dea ordine oamenilor mei şi în general să fie cumplit de nefolositor.

Fusesem în multe cazuri cu Superintendentul Gurly dar nu găsisem un mod de-a mă înţelege cu el. Dacă lăsai cazul baltă şi te întorceai la Yard însemna că trebuie să te întorci

peste câteva zile şi să repari tot ceea ce făcea el plin de cele mai bune intenţii. Dacă te plângeai şefului, ţi se spunea: „Ştii cum este el, vezi cum faci.”

S-a învârtit prin casă până târziu şi după ce a intrat în birou, a spus:

— Cred că am să iau şalupa şi am să mă duc pe râu în jos, Minter.

— Ştii să înoţi? l-am întrebat, dar când mi-a spus „Nu” mi-am dat seama că nu are rost pentru că oamenii graşi plutesc.

Aranjasem să dorm în seara aceea la Lone House şi după ce s-a terminat cina Gurly s-a întors plin de idei ca un ou stricat de parfum. Marjorie Venn se întorsese la ea acasă, aşa că am putut să folosesc toate cuvintele urâte pe care le doream fără să jignesc pe nimeni. Oricum nu-l puteai jigni pe Gurly cu una cu două. Dacă am vrut vreodată să omor pe cineva a fost el când a spus:

— Am toate firele în mână, Minter – de fapt, cred că mâine dimineaţă pot să emit un mandat.

— Minunat, am spus. Dumneata afli totul într-o jumătate de oră. Cine l-a ucis pe John Field?

S-a uitat la mine şi a dat din cap şi ştiu că atunci când Gurly dă din cap are să spună o prostie atât de mare încât ori râzi ori ţi se face greaţă.

— O fată, a zis.

Am căscat gura la el.

— Cine? Miss Marjorie Venn?

A dat din cap.

— Nu ţi se pare evident? a întrebat. Mă mir că nu ţi-a venit ideea asta mai devreme, Minter.

S-a sprijinit de masă, dar este atât de gras încât a scârţâit. Simţeam că şi eu crăp.

— Era în casă când s-a comis crima, nu negi asta. Era închisă în cameră, da, dar ce o putea împiedica să încuie uşa şi să arunce cheia pe fereastră?

— Singurul lucru care putea s-o împiedice este faptul că această cheie era în buzunarul celui mort, am zis, dar el nici n-a clipit.

— Poate că erau două sau trei chei, a spus. Cine beneficiază după moartea lui? Ea! Se ştie că nu-l plăcea, Minter. Are un iubit în vecini. N-am aflat încă cine este…

— Ţi-ar mai fi trebuit cinci minute, am spus, dar, bietul om, genul acesta de lovituri nu-l atingeau.

— A fost ucis cu sabia din Tuna, a început iar, dar l-am oprit.

— Omul care l-a ucis pe John Field şi-a lăsat amprenta piciorului gol afară în faţa uşii. Nu a fost o femeie, ci un bărbat. Sooate-ţi prostia asta din cap, Gurly.

— Vreau să-i pun două sau trei întrebări, a spus şi a scos din buzunar o agendă pe care cred că o umpluse deja. Vrei s-o aduci aici?

— A plecat, am spus rece.

— Atunci trebuie adusă înapoi.

Capitolul X.

Când Gurly este într-o asemenea stare nu te poţi înţelege cu el. Avea tot dreptul să dorească să-i pună întrebări lui Marjorie Venn şi nu puteam să-l opresc. Pe de-o parte ar fi sunat rău în raportul lui dacă i-aş fi pus vreun obstacol în cale, aşa că după ce am încercat să-l conving să lase lucrurile până a doua zi am fost de acord să mă duc cu el până acolo unde locuia Miss Venn.

— Până dimineaţă poate fi plecată, a spus Gurly.

Mi s-a părut o pierdere de timp să-i răspund.

O maşină a poliţiei ne-a dus în satul în care Marjorie Venn locuia la o văduvă care avea un mic magazin. Marjorie avea cele două camere bune ale casei pe care şi le mobilase singură, după cum îmi spusese.

Magazinul era închis, dar am bătut la uşa propietăresei şi i-am spus de ce venisem. S-a uitat la noi surprinsă.

— Miss Venn a plecat la Londra – a plecat acum o oră şi jumătate şi şi-a luat toate lucrurile cu ea, nu se mai

întoarce.

Nu puteam să cred că Marjorie Venn plecase fără să-mi spună nici o vorbă, mai ales după ce îmi spusese în după amiaza aceea. Îmi dădusem toată osteneala s-o conving să plece la Londra, dar spusese că rămâne pună când se vor clarifica toate problemele lui Field şi, iată, fără nici cel mai mic anunţ plecase.

— Ce ţi-am spus? a zis Gurly. Am ştiut eu, băiete. N-ar fi trebuit s-o scapi din vedere…

Nu i-am dat nici o atenţie.

— Cum a plecat? Când s-a hotărât? am întrebat-o pe văduvă.

După câte povestea, i se adusese un bileţel şi plecase fără să-şi pună nici pălăria. Fusese plecată de un sfert de oră şi când s-a întors părea agitată şi s-a dus direct în camera ei şi a început să-şi facă bagajele. Proprietăreasa ştia asta pentru că urcase cu un pahar de lapte pe care fata îl bea de obicei înainte de a merge la culcare. A găsit-o punându-şi lucrurile în valiză şi Marjorie i-a spus că fusese chemată la Londra de urgenţă şi că urma să vină s-o ia o maşină. A venit peste câteva minute.

Proprietăreasa nu ştia ce fel de maşină, pentru că venise prin sat şi trăsese pe partea opusă a drumului şi nu-i văzuse decât farurile din spate. Marjorie îşi dusese valiza până la maşină şi-i plătise femeii banii de chirie. Asta-i tot ce ştia proprietăreasa.

M-am dus la hanul din sat, dar n-am găsit pe nimeni care să fi văzut maşina. Nici măcar poliţistul din sat nu putea da nici o informaţie. Deşi satul nu era pe o şosea principală treceau multe maşini pe stradă.

Vestea m-a năucit, dar Gurly se îneca de bucurie.

— Ce ţi-am spus? a strigat el. Ea este! A aflat că sunt aici şi…

— E suficient să se sperie orice femeie, am mârâit la el, dar nu cineva ca Miss Venn.

Ne-am dus cu maşina până la primul post de control, dar n-au putut să ne spună nimic. Trecuseră un număr de maşini, dar niciuna atât de suspectă încât sergentul de serviciu s-o oprească.

— Maşina se poate s-o fi luat-o pe un drum ocolit, a sugerat Gurly. Măcar asta era o sugestie inteligentă.

Erau o duzină de drumuri laterale, dar dacă nu se plimba în cerc maşina trebuia să treacă printr-unul din baraje.

Mergând înapoi spre casă, Gurly şi-a dat drumul – era mai mult decât îmi aminteam vreodată.

— Aşa se întâmplă întotdeauna – evidenţa scapă unui poliţist obişnuit, a zis. În clipa când am venit, bănuielile mele au căzut asupra fetei. M-am gândit în multe feluri şi am ajuns la concluzia că singura persoană care ar fi putut să-l ucidă pe Field…

— Şi să-l împuşte pe Veddle?

— De ce nu? a răspuns Gurly.

Era genul de om care, dacă intra într-o controversă şi se trezeşte încolţit, ridică vocea. A strigat tot drumul până la Lone House.

După câte ştiam, fata nu avea prieteni la Londra şi singurul lucru de făcut era ceea ce făcuse Gurly – să se transmită o descriere la toate hotelurile şi să ne anunţe sosirea ei. Gurly ar fi trimis un ordin de „reţinere şi arestare” dar l-am oprit. Oricum este poliţist şi nu voiam ca Scotland Yard-ul să pice prost.

Din toate căutările noastre din acea zi unul sau două lucruri importante ieşiseră la lumină. Primul că Veddle era omul care trăsese în mine şi în Max Voss. Folosise un pistol automat. Cartuşul îi arsese şi îi înegrise mâna. Încercase să îndepărteze pata dar era vizibilă; drept dovadă a teoriei mele am găsit în căsuţă o cutie în plus de muniţie.

Gurly şi cu mine ne-am dus împreună şi am fost invitaţi la masă de dl. Voss. Înainte de a merge i-am spus superintendentului despre rugămintea domnului Voss şi bineînţeles a avut o părere diferită de mine.

— Sunt de acord – se face prea multă publicitate cu problemele poliţiei, Minter. Reporterii vin şi preiau o poveste senzaţională şi culeg tot meritul nostru.

Era totuşi ceva curios în crima de la Lone House – nu apăruseră decât doi reporteri din zonă. De obicei, în cazuri de felul acesta toată zona este plină de ziarişti, dar trebuie să vă amintiţi că nu s-a numit „Misterul casei singuratice” în primele două trei zile. În afara poliţiei numai patru oameni ştiau cum fusese comisă crima – nici măcar servitorii nu ştiau decât că domnul Field fusese găsit mort, pentru că erau toţi plecaţi la ora crimei şi i-am făcut să păstreze secretul promiţându-le că nu-şi vor pierde posturile (Miss Venn a făcut asta pentru mine) dacă vor tăcea din gură.

Aşa că nu cred că povestea ajunsese în presă, deşi am aflat mai târziu că un reporter local telefonase ceva unui ziar de seară.

Mai era un motiv pentru care credeam că presa nu va pomeni despre uciderea lui Veddle. Marile cazuri ale poliţiei merg de obicei câte trei şi tocmai atunci cazurile Tinnings ocupau o grămadă de loc în ziare – era vorba despre o otrăvire în care era implicată o actriţă la modă şi după câte ştiam toate vedetele presei londoneze erau grupate într-un orăşel la nord de Londra unde locuia suspectul. Dar, după cum am spus, nu aveam dreptate.

Una dintre primele întrebări pe care mi le-a pus dl. Voss când am intrat a fost dacă este ceva despre uciderea lui Veddle în ziarele de seară. I se trimiseseră toate de la Londra şi nu era nici o referire la crimă, dar se temea să nu fie în ediţiile de mai târziu. Nu puteam să-i spun pentru că nu citisem ziarele decât dacă prezentau un proces în care un judecător se referea la mine în mod special.

A doua zi am aflat că pe prima pagină a unui ziar de seară se etalase toată povestea.

Desigur, Gurly şi dl. Voss s-au împrietenit. Gurly are o slăbiciune pentru cei cu bani. Îl rugăseam să nu discute cazul cu Voss, pentru că nu doream să-i fac probleme; dar

nu ne aşezasem la masă de cinci minute când Gurly a început să-şi prezinte teoriile şi deducţiile.

— Cunoaşteţi fata, domnule Voss?

Voss s-a uitat la el rapid.

— Miss Venn? Da, de ce?

Gurly a zâmbit şi şi-a răschirat mânile lui durdulii.

— Cine altcineva ar putea fi?

Am crezut că Voss o să aibă un atac.

— Nu vreţi să-mi spuneţi că o bănuiţi pe Marjorie Venn…

Cred că a vrut să spună ceva urât dar s-a abţinut.

— Ba da, a spus Gurly, şi faptul că a dispărut astă-seară…

Voss s-a îndepărtat de masă şi s-a holbat la colegul cel greu de cap.

— A dispărut? Ce vreţi să spuneţi?

Am crezut că este timpul să intervin.

— A plecat, domnule Voss – a plecat în mare grabă.

— Când?

A întins mâinile, a apucat marginea meseii şi a tras scaunul pe rotile înapoi unde fusese şi părea să-i fi trecut supărarea.

Gurly i-a spus, deoarece Gurly este genul de om care dacă nu vorbeşte moare.

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat cu această tânără. Mă interesează foarte mult; de fapt doream să te rog să mi-o prezinţi. Ar putea dori să lucreze…

— Să lucreze! a zis Gurly. Dar dragul meu, asta-i problema – ea este moştenitoarea.

— A lui Field?

N-am văzut niciodată o asemenea privire plină de neîncredere pe faţa unui om.

— I-a lăsat toţi banii, a continuat Gurly repezindu-se pe drumul rezervat celor săraci cu duhul. Asta-i părerea mea. Avea totul de câştigat prin moartea lui…

A continuat să trăncănească, dar Voss nu-l mai asculta. Se uita fix la mine.

— Nu mi-ai spus aceste lucruri, domnule Minter, a spus. Ce veşti uimitoare. De ce i-a lăsat toţi banii? Era ceva în neregulă?

Fiecare întrebare era ca o pocnitură de bici şi pentru că nu voiam să explice Gurly, i-am spus exact atât cât consideram că trebuie să ştie cineva din afară. L-am văzut răsuflând uşurat înainte să fi terminat.

— Conştiinţa, deci? Tatăl fetei a fost asociatul lui, zici? Asta complică lucrurile.

— Îţi răstoarnă soluţia favorită? l-am întrebat şi a dat din cap.

Apoi, fără a ne preveni, a schimbat subiectul.

— L-ai mai văzut pe Garry Thurston? N-a fost azi pe aici. Cred că ar trebui să afle despre dispariţia domnişoarei Venn – i-aţi spus?

L-a chemat pe majordom care a venit cu telefonul; avea un fir lung şi la capăt o fişă pe care a introdus-o în priza din perete.

N-am spus nimic. Doream să ştiu ce va spune domnul Garry Thurston şi aş fi dat orice să pot asculta şi să-i aud reacţia – ăsta-i cuvântul, nu?

Voss a bătut nervos în furcă şi a obţinut imediat legătura. A pus una sau două întrebări şi mi-am dat seama că vorbeşte cu un servitor.

— Garry s-a culcat. A acoperit receptorul cu mâna. Crezi că ar trebui să-l trezesc?

Înainte de a-i putea răspunde, vorbea iar.

— Da. Spune-i că vreau să vorbesc cu el. Este foarte urgent.

A aşteptat puţin apoi a zis:

— Bună! Tu eşti Garry? Voss la telefon.

A tăcut o vreme, ascultând ce-i spunea Thurston la celălalt capăt.

— Da, a spus în cele din urmă şi apoi iar „da”.

La un moment dat a încercat să-l întrerupă pe Thurston dar nu a pus întrebarea pe care ştiu că o avea pe buze. L-

am văzut palid, a încruntat din sprâncene, dar n-a spus nimic din care să deduc despre ce vorbea. Apoi, spre surprinderea mea, a spus: „În regulă” şi a închis telefonul. I-a dat telefonul majordomului şi mi-a întâlnit privirea.

— Ei bine, am spus, se pare că nu l-ai anunţat despre Miss Venn?

N-a răspuns o vreme ci m-a privit.

— Nu, nu i-am pus nici o întrebare, mi-a spus tot ce doream să ştiu, a zis. Miss Venn s-a dus la Londra sfătuită de Garry Thurston. S-a dus pentru că el a crezut că ea este în pericol şi…

Pac!

Geamul ferestrei s-a spart şi s-a făcut aşchii. Ceva a lovit sticla din faţa lui şi i-a retezat gâtul ca şi când l-ar fi tăiat un cuţit. Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore cineva trăgea în el.

Capitolul XI.

Cât de repede poate gândi un om? Nu trecuse nici o secundă între focul de armă şi momentul în care am sărit în picioare, am călătorit aproximativ douăzeci de mii de mile, am trecut în revistă viaţa lui Field şi am revăzut fiecare detaliu al uciderii sale şi am ştiut cine este criminalul. Am ştiut cine este stând la acea masă pe jumătate întors către fereastra zdrobită. Ştiam de ce fusese folosit acel semnal fumigen în pădurea Tadpole şi de ce găsisem amprenta unui picior de bărbat în faţa biroului lui Field.

O secundă? Poate o zecime de secundă. Nu pot să-l nedreptăţesc pe Gurly – ieşise din cameră înainte de a zice pâs şi nu eram departe în urma lui. Am zburat pe hol, pe terasă – nu se vedea nimeni. Locul era negru ca smoala, nu se vedea nimic. Singura speranţa erau oamenii care erau de pază pe malul râului aproape de pădure, poate au auzit împuşcătura şi l-au văzut pe cel care trăsese, dar deşi au venit în grabă spre casă nu s-au întâlnit cu nimeni.

Era aproape ora unu când am plecat de la Voss. Am vrut să-mi instalez oamenii în casă dar nici vorbă cu Gurly.

— Stau eu cu dl. Voss, a spus, şi dacă nu sunt la fel de bun ca doi poliţişti obişnuiţi ar fi timpul să ies la pensie.

Aveam părerea mea despre acest subiect dar nu i-am spus-o. Dar l-am luat de o parte şi i-am spus că pentru următoarele douăsprezece ore nu trebuia să-l scape pe Voss din ochi.

— Ar fi bine să ai armă, i-am spus.

A hohotit de râs.

— Dacă-l văd pe cel care a tras o să-i pară rău chiar dacă ar avea două arme.

Ceea ce era minunat dar nu m-a impresionat de loc.

A intrat în dormitorul lui Voss şi a tras jaluzelele. I s-a adus un pat de campanie şi de îndată ce Max Voss a intrat în cameră şi-a pus patul de-a latul uşii.

O mulţime de oameni cred că am curaj, dar nu am. Îmi era puţin teamă când am mers spre Flash, deşi erau doi poliţişti cu mine, pentru că ştiam că undeva în întuneric pândea cel care încercase să-l ucidă pe Voss.

Muream de somn, dar înainte de a mă culca mai aveam câteva treburi de făcut, şi una dintre ele era să mă uit la banii pe care îi găsisem în buzunarul lui Veddle, să-i număr şi să-i sigilez gata de a fi trimişi la Yard dimineaţa.

Număratul banilor mi-a luat mai mult decât am crezut – era ora două – deoarece banii vorbeau şi-mi confirmau ceea ce gândisem în clipa în care s-a tras.

La două jumătate eram în pat, dar nu puteam să dorm. Să fii peste măsură de obosit este la fel de rău cu a nu fi obosit de loc. Stăteam gândindu-mă la Veddle şi John Field şi la Marjorie Venn, mult mai des decât la oricare dintre ei doi.

M-am gândit să mă scol şi să-mi fac ceai sau să beau ceva tare, dar m-am întors pe partea cealaltă încercând să dorm.

Ca măsură de prevedere îmi pusesem oamenii la jumătatea drumului între casă şi pădurea Tadpole. Nu ştiu dacă mă bucur sau îmi pare rău că am făcut asta.

Nu puteam să dorm. Eram ca o zdreanţă, m-am sculat şi m-am dus la fereastră. Începea să se crape de ziuă. Era

suficientă lumină ca să apară umbre. Am crezut că este un copac în mijlocul pajiştii – un copăcel pe care nu-l observasem – când am văzut că se mişcă spre marginea apei.

— Cine eşti? am strigat. Stai că trag.

Nu aveam armă, dar am crezut că ameninţarea va fi suficientă. Apoi am văzut că era o femeie care alerga spre râu şi inima mi-a sărit din loc pentru că am recunoscut-o în lumina zorilor – era Marjorie Venn!

M-am repezit afară din cameră, am aprins luminile şi am alergat pe scări. Uşa care ducea spre pajişte era larg deschisă, la fel şi uşa biroului. Când am ajuns pe pajişte nu se vedea nimic. La marginea râului nici urmă de barcă.

Am fluierat după cei doi oameni. Înainte să vină ei am venit înapoi în casă şi am intrat în birou. Uşa seifului era larg deschisă. În seif fuseseră un număr de documente şi nu puteam să-mi dau seama dacă fusese luat ceva. Apoi, uitându-mă spre şemineu am văzut o grămăjoară de cenuşă care mai fumega încă.

Ştiţi cum arde hârtia: literele sunt strălucitoare pe un fond negru. Nu aveam nevoie de ochelari pentru a-mi da seama că cenuşa care fumega era testamentul lui John Field, testamentul în care îi lăsase toţi banii lui Marjorie Venn.

Îmi aminteam că era în seif. Îmi aminteam că Marjorie avea o cheie de la seif şi o cheie de la uşa din faţă.

Când am terminat am auzit că eram strigat de pe malul apei şi le-am ordonat să traverseze deoarece barca cu motor era pe partea cealaltă a lacului. Nu văzuseră pe nimeni, nu auziseră nimic, decât strigătul meu.

Se luminase şi lucrurile erau mai vizibile. Eram sigur că era imposibil s-o mai prind pe Marjorie, aşa că, după ce le-am dat oamenilor nişte ordine m-am întins pe canapea şi am adormit în câteva minute.

Cred că unui bătrân nu-i trebuia aceeaşi perioadă de somn ca unui tânăr. M-a trezit când ceasul din birou bătea şapte.

Luasem un capac de sticlă care se afla peste o lucrare sculptată în fildeş şi o pusesem peste cenuşa din cămin înainte de a adormi. Natura documentului era la fel de clară ca şi lumina zilei. Era testamentul şi mă întrebam dacă un testament ars poate fi dovedit. Dar oare Marjorie Venn dorea să-l dovedească? O clipă m-am întrebat dacă ea sau negresa arseseră o avere. Nu – nu o puteam confunda pe Marjorie.

În timp ce servitorii pregăteau micul dejun, m-am aşezat la masă, am luat nişte hârtie şi am scris cazul aşa cum îl vedeam eu. Asta este o slăbiciune de-a mea. Vreau să fie totul în ordine. Într-o jumătate de oră tot cazul îmi era limpede. Exact ceea ce fusese începutul problemelor şi care pentru mine era sfârşitul. Nu era un document foarte lung: mi-au trebuit nouă minute să-l citesc inspectorului şef (l-am sculat din pat) şi să-mi primesc instrucţiunile de la el.

Şeful nostru este un om foarte rezonabil care are încredere în subalternii săi şi se pare că nu-l trimisese pe Gurly, ci Gurly venise din proprie iniţiativă cu promisiunea că nu se amestecă în treburile mele. Poate că şeful minţea, dar suna adevărat.

Am terminat de vorbit la telefon, m-am dus sus, am făcut baie şi m-am ras. Când am eoborât cei doi paznici de noapte aşteptau să fie eliberaţi din post. Dacă se aşteptau să-i trimit la culcare au avut o dezamăgire. Am traversat lacul cu ei şi ne-am dus împreună acasă cu dl. Voss.

Obişnuia să se scoale devreme, iar personalul lui era deja treaz când alţi servitori abia se întorceau pe partea cealaltă. Chiar şi majordomul era la post.

— Dl. Gurly doarme încă, a spus.

— La ce oră se scoală dl. Voss de regulă? am întrebat.

Mi-a spus că de obicei bea ceaiul de dimineaţa la ora opt dacă a stat seara târziu şi la şapte dacă s-a culcat devreme.

— Tocmai îi duceam ceaiul, a spus el.

Gurly sforăia ca un porc. Nu l-am lovit pentru că era mai în vârstă decât mine. Doar m-am strâmbat la el de câteva ori –

asta nu jignea pe nimeni.

I-a trebuit mult să se trezească.

— Bună, Minter, a mormăit. Nu era în cea mai bună formă dimineaţa.

— Ce face?

I-am spus că am venit să-l văd pe Voss, aşa că s-a dat la o parte.

— Nu l-am auzit toată noaptea, a spus, în timp ce eu băteam la uşă.

— Se pare că nu ne aude nici acum, am spus şi am bătut iar.

Nu s-a auzit nici un răspuns.

Am bătut cu pumnii, dar n-am primit nici un răspuns. Uitându-mă pe gaura cheii, am văzut că era cheia în broască şi l-am trimis pe majordom după o bară. Ştiam că era una pe coridor.

Cu bara am forţat uşa şi am intrat. Camera era goală, luminile erau aprinse, iar perdelele trase împiedicau să intre lumina zilei. Dar camera era goală iar în pat nu se dormise. Max Voss dispăruse la fel de complet şi de misterios ca şi Marjorie Venn!

Capitolul XII.

Trăgând perdelele, am văzut jaluzelele deschise şi una din ferestre larg deschisă. Nu era nici o scară sprijinită galerie. Ştiam asta pentru că aş fi văzut-o venind spre casă.

Gurly tremura de emoţie.

— Cum l-au luat? Este un om greu de cărat şi n-am auzit nici un sunet. Uită-te la balustradă, probabil are sânge pe ea…

Îi dădea ordine majordomului când am plecat.

Mi s-a adus maşina lui Voss în faţă şi m-am dus direct la Garry Thurston. Bănuiam că va fi treaz şi aşa era. Se plimba pe pajiştea din faţa casei, cred că era afară de o bucată de vreme, pentru că purta pantaloni de tenis şi mi-a spus calm că se răcoreşte după un set.

— Doamna Field joacă tenis? l-am întrebat rece şi a zâmbit.

— Doamna Field a plecat la Londra aseară, ca şi fiul ei, mi-a răspuns. Mi-a spus tot ce doream să ştiu. Nu a fost foarte plăcut pentru mine, dar înainte de venirea ei credeam mai rău.

Într-un fel m-am răstit la el.

— Parcă ar fi capitolul întâi dintr-un roman de groază, am spus.

— Ultimul capitol, a răspuns. Sper că nu v-am creat prea multe probleme domnule Minter – n-am avut intenţia. Adevărul este că au fost câteva zile îngrozitoare şi am fost aşa de preocupat de propriile mele probleme încât nu prea mi-a păsat de sentimentele altora. Ce mai face dl. Voss?

Nu i-am răspuns.

— Doreaţi să mă vedeţi pentru ceva anume?

— Da, am spus. Tinere, te previn că umblu după un criminal. N-am nici un respect nici pentru dumneata, nici pentru conacul dumitale sau pentru banii dumitale…

— Orice este al vecinului tău, a zâmbit. Îmi dau seama de asta, domnule superintendent. Te pot ajuta până la un punct şi-ţi pot spune adevărul până la un punct. Dincolo de asta, nu mai promit nimic.

A tras două balansoare şi punându-le unul în faţa celuilalt, s-a aşezat într-unul din ele. Nu aveam chef să stau, iar un om care stă în picioare are un avantaj asupra celui pe care-l interoghează. Unul dintre cei mai buni avocaţi din barou mi-a spus asta.

— Aseară, am spus, Miss Marjorie Venn a plecat de acasă în mare grabă…

— Într-o maşină, a spus Garry Thurston. Cineva i-a trimis un bileţel şi acel cineva eram eu. Doream s-o văd în mod deosebit şi aveam să-i spun ceva care a făcut-o să plece cu mine.

Francheţea lui mi-a tăiat respiraţia.

— Dumneata ai adus maşina pentru ea?

A încuviinţat.
— Ai dus-o la Londra?
— Nu.
— Unde ai dus-o? am întrebat.
S-a uitat către casă.
— Este aici – de fapt este aici de aseară.
— Şi n-a părăsit de loc casa azi noapte? am întrebat sarcastic.
— Cât despre asta, nu pot să vă răspund, a spus Garry Thurston. Dacă a plecat cu mine noaptea, puteţi fi sigur că a avut un motiv foarte bun. Nu este genul care să facă ceva fără motiv întemeiat.
Obrăznicia lui m-a lăsat fără grai.
— Este în casă – pot s-o văd?
A încuviinţat.
— Se schimbă. Am jucat tenis toată dimineaţa.
— V-aţi apropiat de casa lui Voss? am întrebat.
A dat din cap.
— Nu.
— Ştiţi unde este Voss acum şi cine l-a luat?
S-a uitat la mine drept.
— V-am spus tot ce aveam de gând să vă spun, a zis. Din fericire nu mă puteţi pune într-o cameră de tortură; mai mult decât atât sunt foarte bogat şi influent. Asta nu pentru că v-ar impresiona, Sooper. Când spun asta vă fac un compliment. Dar superiorii dumitale nu vor face greşeala de a mă trimite în judecată dacă nu aveţi o bază foarte bună. Nu i-am ucis nici pe John Field, nici pe Veddle. Nu am tras în dumneata. Cred că Veddle a făcut-o. De fapt n-am făcut nimic pentru care să fiu urmărit de lege.
L-am lăsat să termine şi am spus:
— Sunteţi sigur, domnule Thurston? am întrebat liniştit. Sunteţi absolut sigur că în ultimele opt ore nu aţi făcut nimic pentru care vă pot băga la răcoare?
A zâmbit iar.

— Poftiţi la micul dejun, a zis, dar nu aveam de gând să-l las să mă ducă.

Doream să văd fata şi nu s-a opus. A coborât în bibliotecă la câteva minute după ce m-am aşezat.

Marjorie Venn era foarte palidă, dar n-am văzut niciodată o fată mai calmă şi mai sigură de sine.

Arăta cum n-o mai văzusem înainte, cum să spun, senină şi mi se părea nouă.

Mi-a zâmbit când a intrat şi mi-a întins mâna. Pentru că nu eram Gurly i-am luat-o.

— Şi acum, tânără doamnă, poţi să-mi explici ce ai căutat la mine acasă în puterea nopţii?

— Urma să fie casa mea, a spus tremurându-i buzele. Da, nu neg, am intrat în birou, am deschis seiful şi am ars testamentul domnului Field.

— De ce naiba? am întrebat-o.

— Pentru că nu doream banii. Sunt ai soţiei lui. Datorită devotamentului ei Field a descoperit mina. Fiecare bănuţ îi aparţine ei şi fiului ei. Ar fi fost simplu să accept testamentul şi apoi să-i transfer banii şi proprietatea ei, a continuat, dar n-am vrut ca numele meu să fie asociat de cel al domnului Field în nici un fel.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Şi preferi să fii săracă?

— Miss Venn nu va fi săracă, a intervenit Garry. Din două motive, dintre care unul este că urmează să ne căsătorim săptămâna următoare.

Mi-am jucat asul.

— Cu consimţământul tatălui dumitale? am întrebat-o şi i s-a schimbat culoarea.

— Da, a spus cu voce joasă, cu consimţământul tatălui meu.

Garry Thurston se uita la mine. Îi simţeam privirea pe faţă şi m-a impresionat ideea că-l şocasem puţin.

Apoi am lăsat la o parte toată prietenia şi am început s-o întreb. Orice altă fată ar fi fost zguduită dar mi-a răspuns

atât de inteligent încât peste o jumătate de oră nu ştiam mai mult decât la început şi nici nu-mi dăduse ceva de care să mă leg şi s-o fac să vorbească.

Când m-am întors la Hainthorpe, Gurly adunase jumătate din poliţia din Berkshire şi organizase o căutare în stil mare.

— Caut o fântână. Trebuie să fie un parc pe undeva. Un grădinar mi-a spus că a auzit că există.

— Ce să faci cu o fântână? am întrebat. S-au oprit robinetele?

Dar era genul de om care are nevoie de o fântână şi de un cadavru pentru a încheia un caz. Adesea cred că Gurly şi-a format ideile despre munca unui poliţist din poveştile alea senzaţionale care sunt atât de populare acum.

Nu m-am ostenit să caut fântână, dar am făcut un apel telefonic, pe lângă cel pe care-l făcusem de la Garry Thurston de-acasă. Ştiam cât de puţine şanse am şi nu am fost dezamăgit când la prânz poliţia ţinutului mi-a raportat un eşec. Dar ştiam că Londra lucrează şi că orice port şi orice tren care ieşea dintr-un oraş sau intra într-un port era cercetat căutând un om.

După amiază am primit mesajul de la Bixton Cottage Hospital. Bixton se află pe malul unui râu; ar fi unul dintre locurile cele mai sănătoase din Anglia, dacă n-ar fi stăvilarul care furnizează cam optzeci la sută din accidentele ce ajung la clădirea de cărămidă roşie numită spital. Stăvilarul este un loc foarte periculos chiar şi la lumina zilei şi de două ori periculos pentru un om care vâsleşte în întuneric ca să-şi salveze viaţa şi încearcă să ajungă la mal fără a fi observat.

Când l-au scos din apă părea atât de mort încât poliţistul care-l auzise strigând şi alergase după el a crezut că nu mai este necesară respiraţie artificală. Dar, fiind amator şi pentru că de abia terminase un curs de prim ajutor, a încercat şi nimeni nu a fost mai surprins decât el auzindu-l pe înecat respirând.

Şi-a revenit după prânz şi primul nume pe care l-a rostit a fost Superintendentul Minter.

M-a sunat şi m-am dus în mare secret la spital. Am aşteptat o oră pentru că doctorul nu voia să-l trezească şi tocmai luam ceaiul cu sora şefă când o soră a venit după mine şi m-a dus într-o mică rezervă.

— Bună, Wills! am spus.

Fratele lui Veddle zăcea pe pat, mai mult mort decât viu. Ştiam că este speriat.

— Erai cam emoţionat aseară, l-am întrebat. Când ai tras în Voss n-ai nimerit-o. N-ar fi trebuit să-l ratezi.

S-a uitat într-o parte.

— N-am tras în nimeni, a spus trist. Nu poţi să dovedeşti că am tras în cineva.

Era adevărat. Dacă voiam să scot povestea de la Wills trebuia să renunţ la acuzaţia de împuşcare până când va vorbi şi mi se părea că este prea treaz ca să spună prea multe.

Nu părea înclinat să spună nimic şi mult timp a zăcut evitându-mi ochii şi ignorându-mi întrebările. Apoi, brusc:

— Nu ai nimic împotriva mea, Sooper, decât o pedeapsă disciplinară – ţi-au dat declaraţia fratelui meu? Era în buzunarul meu. Nu cred că au aruncat-o. O am la mine din seara în care mi-a dat-o. Ştia că se va întâmplă ceva şi spunea că nu-şi asumă nici un risc – scrisese toată povestea în caz că era prins sau îl acuzau de ceva. Este scrisă pe spatele unui calendar şi lipseşte o pagină. Dar nu este nimic împotriva mea, Sooper, poţi să spui ce vrei despre împuşcătură şi poţi să fii cât de bănuitor vrei, dar nu poţi dovedi nimic. L-am ajutat pe fratele meu; pentru că nu avea pe nimeni. Am primit postul de la Lone House nu să-l păzesc pe Field ci să aflu ce dorea fratele meu.

Era perfect adevărat ce spunea Wills, nu aveam probe împotriva lui. Nu am găsit niciodată arma cu care a tras în Voss, dar în paginile acelea scrise în grabă, pagini pe care

le-am citit atent în noaptea aceea, am descoperit motivul pentru care a tras.

Capitolul XIII.

Nu voi reproduce documentul cuvânt cu cuvânt. Era lung şi multe dintre afirmaţiile lui Veddle nu erau corecte.

Field şi partenerul lui, Venn (mai târziu s-a numit Voss), au localizat o mină în Africa. Venn, care era căsătorit cu o fermecătoare colonială a trimis-o în Anglia ca să nască şi cei doi parteneri şi-au continuat cercetările. Mina a fost localizată cu ajutorul unui şef băştinaş cu a cărui fiică s-a căsătorit Field.

El a încercat, de asemenea, să-şi asigure de la socrul său şi un depozit de aur din sat, dar i s-a refuzat. Atunci a atacat satul conducând un trib ostil. La vremea aceea Venn era bolnav şi locuia în coliba şefului. Nu-l interesa ce avea să se întâmple cu el. Auzise că soţia lui murise la naştere. Atunci şi încă mulţi ani n-a ştiut că scrisoarea pe care o primise fusese scrisă de Field pentru a-l face să se sinucidă.

Field s-a întors în Anglia, imens de bogat şi convins că partenerul lui murise în pădure. Nu şi-a luat soţia neagră cu el, dar ea, împreună cu copilul ei, l-a urmat şi l-a găsit. Fusese educată de misionari vorbea bine engleză şi nici ea nu ştia că Voss era în viaţă.

El rătăcise de la un trib la altul, neinteresat de soarta lui şi neştiind că partenerul lui găsise şi exploatase mina pe care ei o căutaseră şi că atacul împotriva satului fusese instigat de Field. A descoperit asta când a revenit în sat ca negustor şi a primit de la şeful care era pe moarte o moştenire care l-a făcut foarte bogat – cea mai mare parte a depozitului de aur pentru care Field îşi asumase atâtea riscuri ca să şi-l procure, pentru că riscurile erau reale. El îşi exploata mina cu aprobare de la guvernul congolez şi aprobarea i-ar fi fost imediat revocată dacă s-ar fi dat de urma sa în revoltă.

Fără nici un sentiment negativ împotriva omului care-l tratase atât de rău, Venn a revenit în Anglia unde accidental a aflat adevărul. Scrisoarea pe care o primise în pădure

spunându-i despre moartea copilului său fusese scrisă de Field. Soţia lui Venn murise de sărăcie cu un an înainte de sosirea lui în Anglia, iar fiica lui era angajata lui Field.

Aproape de Lone House era de vânzare o proprietate şi Voss şi-a alcătuit cu sânge rece planul de a-l ucide pe omul care o lăsase pe soţia lui să moară de foame şi care, din câte ştia el, o folosea pe Marjorie Venn. Trebuia să-şi pregătească alibiul din vreme aşa că a apărut în zonă ca un om care nu mai poate merge decât cu un scaun propulsat mecanic. A modificat casa, a instalat lifturi, tot ceea ce confirmă ideea de infirmitate şi curând toată lumea din regiune cunoştea povestea invalidului care nu putea merge.

În felul lui trebuie să fi fost un artist. Mai întâlnisem oameni de felul ăsta înainte dar Voss sau Venn îi întrecea cu mult. A recunoscut terenul, a decis exact în ce mod dramatic va avea loc crima şi a aşteptat cu răbdare să apară ajutorul adecvat.

Veddle era omul: a fost puşcăriaş, total necinstit, un om care citea scrisorile stăpânului şi care, spre mirarea lui Venn, i-a surprins secretul. Din clipa aceea Veddle era condamnat – din declaraţia lui se înţelege că avea impresia că era un om făcut.

Voss s-a folosit de ocazie pentru a-şi prezenta planul subordonatului său. I-a promis şantajistului bogăţii inimaginabile, deoarece Veddle mai descoperise ceva, şi anume că Marjorie Venn era fiica patronului său şi avea să fie într-o zi o femeie foarte bogată. A păstrat secretul pentru sine şi nu i-a spus lui Voss că ştia asta. În felul lui caraghios a încercat s-o cucerească.

Avea şi el ceva împotriva lui Field, care îl bătuse şi a devenit foarte doritor să-şi ajute patronul să se răzbune.

Vă amintiţi că dl. Voss purta mereu o ciudată jachetă marcată şi o pălărie albă? În ziua crimei Veddle aştepta în pădure îmbrăcat exact ca stăpânul său. Când scaunul a intrat în pădure s-a oprit şi cei doi bărbaţi au schimbat locurile. Veddle primise instrucţiuni foarte minuţioase.

Trebuia să urce dealul, să se oprească la un anume tufiş şi să se întoarcă spre o anume piatră astfel încât să stea cu faţa la Amberley Church. În această poziţie putea fi văzut de la multe mile depărtare. Şi avea şi o vedere bună asupra pădurii Tadpole.

În momentul în care a primit semnalul, urma să coboare dealul în viteza a treia. Voss îşi alesese bine omul. Wills, detectivul care păzea, fusese îndepărtat, în clipa în care scaunul s-a mişcat cu Veddle pe scaun, Voss şi-a aruncat haina în carouri şi s-a lăsat în apă. A trecut Flash-ul înot şi s-a îndreptat spre birou.

Poate că avea un cuţit, este greu de imaginat că s-a dus fără armă. Dar sabia din Tuna era uşor de apucat. Field trebuie să fi fost cu spatele când a lovit.

Vă amintiţi că Voss nu purta altceva decât costum de baie. În câteva minute era în apă şi traversa Flash-ul. Era un bun înotător. În pădurea Tadpole a găsit pistolul fumigen pe care Veddle îl avusese în buzunarul hainei şi a tras semnalul. Văzând asta Veddle a coborât dealul şi a intrat în pădure. Aici îl aştepta Voss – nu ştiu dacă să îi spun Voss sau Venn. Se şterse pe cap şi pe faţă cu un prosop pe care l-a pus în scorbura unui copac. Apoi şi-a pus haina în carouri, gulerul fals şi pătura pe genunchi, astfel încât nimeni nu ar fi crezut că omul din scaun venise de la un capăt al pădurii şi cel care ieşise pe la capătul celălalt nu erau una şi aceeaşi persoană.

Aproape imediat Veddle şi-a pus impermeabilul cel lung, şi-a ascuns hainele şi s-a îndreptat spre căsuţa lui. În clipa în care s-a descoperit crima era nevoie să dispară Veddle. S-a aranjat totul dar Veddle nu-şi asuma nici un risc. A refuzat să plece în aceeaşi noapte şi s-a ascuns în pivniţă.

Nu ştiu cum a descoperit că patronul lui îl păcălea. Probabil faptul că eram eu în casă.

Când au început cercetările Veddle şi-a pierdut cumpătul. Am găsit banii pe care îi dăduse Voss pentru a pleca din

Anglia. Am motive să cred că era ascuns chiar la Hainthorpe. Abia apoi s-a dus în pivniţa căsuţei.

Voss avea probleme – avea nevoie de o nouă sursă de bani. Ştiu exact ce se întâmplase când am numărat banii găsiţi la Veddle – una din bancnote era pătată de cerneală; era aceeaşi bancnotă pe care o văzusem la Max Voss.

Misterul împuşcăturilor de noapte nu a fost niciodată pe deplin clarificat. Cred că Veddle este cel care a tras. N-aş vrea să cred că Max Voss a tras în mine în pădure şi a organizat un fals atac asupra sa, dar şi asta este posibil.

Era cineva care-i cunoştea secretul. Singurul om din lume care n-ar fi trebuit să ştie – Garry Thurston. Garry avea un telescop pe terasă şi în după-amiaza în care Veddle s-a dus pe Jollyboy Hill în locul stăpânului său, Garry Thurston l-a văzut prin telescop şi l-a recunoscut.

A fost descumpănit pentru că ţinea la Voss. Era uimit, apoi a auzit că Field are o soţie negresă şi a aflat adresa la care locuia şi s-a dus s-o caute. Ea i-a spus povestea celor doi parteneri şi imediat a ghicit că Marjorie Venn era fiica lui Voss. Voia s-o scoată din povestea asta. Mai voia să şi salveze viaţa tatălui fetei. Nu pot dovedi dacă l-a ajutat să scape, dar a plecat din Anglia şi nu s-a mai întors.

Sunt sigur că l-a ucis pe Veddle cu sânge rece. Veddle vorbise cu fratele lui la telefon şi aranjase să se întâlnească în pădurea Todpole. Şi-a făcut valiza, a coborât în pădure, i-a dat fratelui său declaraţia. Wills a plecat înapoi spre Tamisa neîndoindu-se că fratele lui vine după el.

Bineînţeles Voss nu dorea ca povestea cu Veddle să ajungă în ziare; ştia că Wills va fi pe urmele lui.

Un caz ciudat, un caz nesatisfăcător. Mie mi se pare că o crimă este nerezolvată când nu este nimeni spânzurat. În acelaşi timp, nu mi-ar fi plăcut ca Max Voss să facă plimbarea la ora nouă – era totuşi un tip cum trebuie printre criminali.

SFÂRŞIT